

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 103

Een vriend van weduwen en weezen

10 Cents
België 25 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, HEERENGRACHT 313, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

Naar het Luna-Park.

John C. Raffles lag op zijn prachtigen divan; naast hem stond een kop koffie. Het licht van een regenachtigen voorjaarsdag gleed door de spiegelruiten van zijn studeervertrek naar binnen.

In een aangrenzende kamer sloeg de klok vijf uur. Raffles wachtte op Charly Brand, dien hij naar de stad gestuurd had om eenige benodigdheden in te kopen.

Hij had heden geen trek om uit te gaan, omdat hij den vorigen nacht kennis gemaakt had met een mooie Parijsche danseres, die hem verteld had, dat zij den volgenden dag naar Berlijn moest reizen, waar zij een engagement had gekregen in een groot, nieuw uitspanningslokaal.

Daar Raffles haar vroeger te Parijs reeds gezien had en zij hem wegens haar lieflijkheid zeer beviel, had hij haar een klein afscheidssouper aangeboden, waarbij het zeer laat was geworden.

Charly Brand had daar aanmerkingen op gemaakt en onder anderen gezegd:

„Het verheugt mij, waarde Edward, dat gij, in wien ik nimmer gebreken ontdekt heb, toch ook je zwakke zijde hebt.

Wanneer ik mij niet vergis, dan zul je spoedig op

een kleine Parijsche dame zóó verliefd geworden zijn, dat je met haar gaat trouwen.”

De Groote Onbekende, zooals de Londensche pers Lord Lister noemde, schudde lachend het hoofd en zei:

„Waarde Charly, ik ben veertig jaren oud en zal zulke dwaasheden niet meer begaan. Ik blijf ongehuwd!”

Nu begon Charly Brand te lachen. Hij geloofde dat niet en was er vast van overtuigd, dat Raffles ook nog wel eens zijn hart en hand zou wegschenken.

John C. Raffles behoorde tot dat soort mannen, die een vrouw volkomen gelukkig kunnen maken.

Zijn elegante verschijning, zijn welgevormd lichaam, zijn ridderlijk optreden, de voornaamheid, die den geboren aristokraat steeds kenmerkt, viel iedere vrouw die hem ontmoette in het oog.

Toen Charly Brand binnenkwam, vroeg hij hem, zonder zich om te wenden:

„Zijn de avondbladen er nog niet?”

„Neen, uwe Lordschap,” antwoordde Charly Brand; „de avondbladen worden eerst over een uur bezorgd. Maar je schijnt je heden vreeselijk te vervelen; sedert je je slaapkamer verlaten hebt, lig je onafgebroken

op den divan, rookt sigaretten en schijnt niet te weten wat je met den tijd beginnen moet. Heb je misschien lust om met mij te werken?"

„Ik denk er niet aan,” zei Raffles en opende het pakket, dat Charly Brand had meegebracht.

„Ik weet zeker, Charly, dat het boek, dat je voor mij hebt aangelegd en dat courantenberichten over mij uit de geheele wereld bevat, goed in orde is. Je schijnt van plan te zijn om mijn rust te verstoren.”

„Dat wil ik ook, Edward. Ik moet eerlijk bekennen, dat je verveling op mij aanstekelijk werkt.”

„Maar Charly,” antwoordde John C. Raffles, „ik geloof dat ik, na het vele werk dat ik verricht heb, ook aanspraak op rust mag maken. Laat je overigens niet door mij storen; ga gerust aan je werk.”

„Dan zal ik maar liever niets doen en hier in den fauteuil gaan zitten rooken,” antwoordde Charly Brand; „want ik weet zeker, dat mijn werk' tóch niet gelukken zou.”

„Waarom niet?"

„Dat ligt voor de hand. Het onderscheid tusschen ons beiden is dat jij altijd gelooft dat je plannen zullen slagen, terwijl ik steeds vrees, dat de mijne mislukken zullen.”

„Daarin heb je gelijk. Ieder mensch, die geen zelfvertrouwen bezit, zal het nooit ver brengen.”

„Hoor eens, Edward,” zei Charly Brand, nadat hij een sigaret had opgestoken, „je hebt dezen morgen gesproken van een groot uitspannings-établissement dat in Berlijn geopend zal worden. Wat is dat voor een soort van inrichting?"

„Dat kan ik je nog niet zeggen,” antwoordde Raffles. „Waarschijnlijk een tingel-tangel, zooals de White-city te New-York — een rommelboel, waarin men alles zien kan, zoowel een nog ongeboren mensch als een geheimzinnigen luchtballon.”

Charly Brand lachte en zei:

„Voor zulk een inrichting zou het niet kwaad zijn, als ze jou tot reclame-chef aanstelden.”

„Dat is een goed idee,” gaf Edward ten antwoord, „dan zou ik uitroepen: „hier is de geheimzinnige luchtballon te zien! een shilling entree!”

„Of — hier is het nog ongeboren abnormale mensch te zien! Komt binnen, burgers en buitenlui! Kinderen en soldaten betalen half geld! Volwassenen betalen nog minder, omdat ze veel dommer zijn! Honden worden niet toegelaten!”

„Ja, Charly,” zei Raffles lachend, „ik moet be-

kennen dat ik vroeger reeds het plan had om zulk een zaak te beginnen.”

Beiden zwegen een oogenblik en rookten.

Er werd aan de deur geklopt. Raffles riep:

„Binnen,” en onmiddellijk daarop verscheen de oude kamerdienaar Tom.

„Wat is er, Tom?"

De oude maakte een buiging, trad naderbij en overhandigde Raffles een brief.

„Hier is een brief, uwe Lordschap!”

Raffles nam den brief aan, waarna de kamerdienaar het vertrek verliet.

De brief, dien Raffles in de hand had en waarvan hij het opschrift las, verspreidde een aangenamen geur.

„Die is van de Fransche danseres Pierette.”

„Dat is zeker de dame, waarmede je gisteravond hebt gesoupeerd en die een engagement te Berlijn heeft aangenomen?"

Raffles opende den brief en zei:

„Ja Charly, de brief is van haar.”

Terwijl Raffles den brief las, keek zijn secretaris hem zwijgend aan.

Plotseling zei Raffles:

„Dat is prachtig, jongen!”

„De hoeveelste liefdesgeschiedenis zou dit nu van deze kleine dame zijn?" vroeg Charly.

In plaats van op deze vraag te antwoorden, begon Raffles het volgende te lezen:

„Waarde lord Lister!

Het was een goede inval van mij, toen ik u gisteren om uw adres vroeg; want reeds nu, eenige uren nadat wij elkaar gesproken hebben, maak ik er gebruik van. De Deutsche baron, dien ik te Parijs kennen leerde en die naar Londen gekomen is om met mij te trouwen, is, toen ik hem afhalen wilde, weggevlucht. De portier, die zijn koffers naar het spoor gezonden heeft, deelde mij mede, dat de baron waarschijnlijk naar Duitschland is teruggekeerd.

Ik heb mij daarop naar den Deutschen consul begeven en hem gevraagd of men in Duitschland iemand vervolgen kan, wegens het verbreken eener huwelijksbelofte. Bedenk eens, waarde Lord, hoe laaghartig de Duitschers zijn. De consul lachte mij uit en beweerde, dat er in Duitschland zulk een wet niet bestaat. Daarna vroeg hij mij naar den naam van den baron en toen ik hem dien

noemde, begon hij weer te lachen. Op mijn vraag, waarom hij lachte, gaf hij ten antwoord:

„U bent immers van beroep danseres, niet waar?”

„Ja, mijnheer,” zei ik; „waarom vraagt u dat?”

Daarop antwoordde hij:

„Omdat het mij verwondert, dat u denkt, dat de architect het ernstig met u meende.”

„Een architect?” vroeg ik verwonderd. „Ik bedoel geen architect, maar een baron!”

„Jawel,” zei de consul, „als zoodanig heeft de architect zich aan u voorgesteld. Nu weet u er alles van. De man, wiens huwelijksbeloften u vertrouwd hebt, is geen baron, maar een architect uit Berlijn. Vóórdat hij hedenmorgen op reis is gegaan, heb ik persoonlijk zijn pas afgeteekend.”

U kunt wel denken, lord Lister, hoe woedend ik werd, toen ik *dit* hoorde. Ik ben de speelbal van een schurk geweest, ik — die groote sommen van Fransche graven en bankiers kan krijgen heb dezen Duitscher — mijn vertrouwen geschonken.

De consul en zijn bedienden hebben mij bovendien ten slotte nog uitgelachen.

O die mannen! — Thans haat ik ze, — ik zal ze nu met mijn voeten vertrappen, — zij zullen mij leeren kennen.

U zult u er misschien over verwonderen, dat ik *u* dit alles schrijf.

Weet u, waarom ik dat doe? Omdat ik u als den eenigen vriend beschouw, dien ik op de wereld bezit. U bent de eenige man, die mij ridderlijk behandeld heeft, die niets van mij verlangde dan mijn vriendschap en dien ik daarom vereer, alsof hij mijn broeder was. Ik kom daarom tot u met mijn klacht over dien Duitschen architect. Help mij, dat ik mij op dien man wreken kan. Sla hem met uw hondenzweep om de ooren en zeg hem, dat u dat doet om der wille van mij.

Tot weerziens te Berlijn, waarde Lord Lister; u hebt mij immers beloofd, dat u daar wilt komen om mij te zien dansen?

Ik groet u met zusterlijke liefde.

Uwe PIERETTE.”

„Drommels,” lachte Charly Brand, „wat is dat een mooie brief. Men wordt er duizelig van. Doe mij het genoegen hem nog eens voor te lezen.”

„Lees zelf maar,” zei Raffles en reikte den brief over.

Hij stond van den divan op. Zijn vermoeidheid was geweken. Hij rekte zich uit, keerde zich daarna tot Charly Brand en zei:

„Wij gaan morgen naar Berlijn, Charly, wij zullen hem wel klein krijgen!”

„Ben je gek?” vroeg Charly en keek zijn vriend met open mond aan.

„Volgens jouw bewering ben ik dat reeds honderd keer geweest.”

„Maar hoor eens, Edward, wil je misschien alleen om aan een gril van de kleine Fransche danseres te voldoen, naar Berlijn reizen, op gevaar af, van daar met de politie in conflict te komen, als je den weggelopen minnaar daar zijn verdiende loon gaat geven?”

„Laat dat maar aan mij over, Charly. Ik behoor nog tot de oude, adellijke garde en ben volgens mijn eergevoel verplicht om mij beschikbaar te stellen voor iedere vrouw, die mijn hulp inroept.”

Charly Brand stemde dat toe.

„Ik heb de grootste achting voor jouw manier van handelen, Edward, maar in dit geval — waar het slechts om een danseres te doen is...”

Raffles liet hem niet uitspreken. Hij viel hem in de rede en antwoordde op scherpem toon:

„Let toch niet zoo op het verschil van stand. Beschouw haar als een vrouw, die op de bescherming van ons mannen rekt. Waarmede zij haar brood verdient, is mij onverschillig.”

„Dat is natuurlijk,” zei Charly Brand

„Zij is jong, mooi en liefvallig, ik geloof dat ik het ook doen zou. Maar — ik twijfel er aan, of je ook zoo bereidwillig zoudt zijn als een oude, half gekke dame hetzelfde van je verlangde. Ik bedoel zoo een, die met het rechteroog in den linkervest zak kijkt, aan beide beenen mank is, valsche haren valsche tanden heeft en als zij den mond opendoet niets dan onzin uitkraamt.”

„Als zoo iemand mijn hulp inriep, antwoordde Raffles tamelijk bits, „dan zou ik haar oven goed bijstand verleen.”

Charly Brand zuchtte en zei:

„Jij bent van een heel ander allooi dan wij. Laat ons dus in 's hemels naam de koffers pakken en naar Berlijn reizen.

Wij komen daar dan juist aan, als het Luna-park geopend wordt.”

TWEEDE HOOFDSTUK.

In het Luna-Park.

Eenige dagen later reden John C. Raffles en Charly Brand langs den Kurfürstendamm naar Halensee waar het nieuwe groote Berlijnsche park ligt.

Een file van auto's, electriche trams en rijtuigen rolden langs den Kurfürsten-damm. Duizenden menschen gingen per electriche tram of met de treinen en meer nog gingen te voet.

Raffles lachte spottend, toen hij uit zijn auto stapte en twee reuzengroote portiers, in karmozijnroode jassen gestoken, hem uit de auto wilden helpen.

De kerels zagen er zoo indrukwekkend uit, dat het publiek er wel respect voor gevoelen moest.

Raffles en Charly Brand gingen met de menigte het park in.

Het was daar vol van allerlei soort reclames.

Er waren torens uit gekleurd glas vervaardigd; er zaten half naakte mannen, daar waren groote manèges als in een circus, slechts met dit onderscheid dat de menschen hier niets deden dan eten en bierdrinken.

Voor het gebouw was een fontein, die door gekleurde electriche lampen verlicht werd. In de nabijheid was een meertje, waarop een wit schip dreef.

Ook dit was electricch verlicht, wat op het publiek, naar het schein, een grooten indruk uitoefende.

Raffles moest bekennen, dat het grootste gedeelte der menschheid toch nog zeer dwaas is.

Het gebouw was gevuld met een massa menschen.

Door die menschenmassa's heen dringend, bezochten Raffles en Charly Brand de verdere bezienswaardigheden van het park.

Plotseling bleven zij voor een Arabische moskee staan, omdat een wild geschreeuw van negers tot hen doordrong.

Een Somali-neger danste daar in volle wapenrusting en naast hem deed een collega, gekleed met cylinderhoed, vest, broek en rok, hetzelfde.

De een schreeuwde steeds de woorden:

„Bua — bua —,” terwijl de ander riep:

„Chenimetgi-ah” — en daarbij met zijn zwarte hand over zijn buik streek.

„Ik wil wedden,” zei Raffles, „dat dit een zwarte dievenbende van den eersten rang is.”

Hij bleef een oogenblik voor het gebouw staan en hoorde, dat de Somali-neger een gesprek voerde met een zijner collega's.

Raffles haalde de schouders op, trok Charly Brand naar zich toe en riep:

„Ik neem den kerels het niet kwalijk dat zij zich vroolijk maken over de domheid der blanken.

Je weet zeker dat ik, toen ik mij langen tijd in Afrika heb opgehouden, verschillende talen van de negers geleerd heb. Vooral het Arabisch, dat de kerels thans spreken, versta ik zeer goed en wat denk je, dat die zwarte kerel zoo even gezegd heeft?”

„Ik versta nog geen bua — bua,” antwoordde Charly Brand lachend.

„Hij zei,” ging Raffles voort, „dat hij de blanken wel wilde slachten, hen met uien en spek prepareeren en ze dan boven een vuur als biefstuk braden en ze bij het souper gebruiken.”

Daarop gaf Charly ten antwoord:

„Neen, bua — bua — dat kunstje zult ge niet klaar spelen. De blanken zijn daarvoor veel te taai.

Kijk daar eens,” riep Charly verder en wees naar een reusachtig groot ijzeren gevaarte, dat een rutschbaan voorstelde, waarvoor zich een meertje bevond.

„Dat is een waterrutschbaan,” zei Raffles. „Kijk maar eens, met hoeveel haast de menschen daar heenstroomen, om plaats te nemen in een boot. Om een minuut lang te mogen glijden betaalt men vijftig penning. Ik geloof toch niet, dat er een onder hen is, die iedere minuut vijftig penning verdienen kan. Kijk toch!”

„Men zou het niet kunnen gelooven,” antwoordde

Charly Brand, „hoe de ondernemers het wagen durfden, zulk een duur toestel te plaatsen; het moet kapitalen gekost hebben!”

„Je hebt gelijk,” beweerde Raffles; „maar de menschen zijn nu eenmaal zoo. Voor goede dingen hebben zij niets over, maar voor dezen onzin, om in het water te glijden, durven zij een enorm kapitaal uitgeven.”

Hij begon plotseling luidkeels te lachen.

„Wat is er?” vroeg Charly.

Raffles wees naar een verwijderd voorwerp en toen zag Charly iets, dat er uitzag als de Zwitsersche Alpen.

Vandaar drong een gejuich en geschreeuw onafgebroken tot hen door.

„Dat is een berg-en-dal-spoortje, Charly, ook wel genoemd figuur-acht-baan.

De dwaasheid wordt daar nog verder gedreven dan hier, waar de menschen in het water glijden.

Kijk toch,” — en hij wees weer naar dezelfde plaats, — „dat zijn beschilderde coulissen, die het publiek den indruk moeten geven alsof het de Zwitsersche Alpen zijn.

Duizenden menschen, die nog nooit een bergstreek gezien hebben, kijken daar naar met open mond en denken:

„Nu zijn wij in Zwitserland en als men in Zwitserland is, dan moet men ook met de berg-en-dal-spoorweg reizen.”

Zij gingen verder en kwamen bij de wiegeltobbe, zooals de Berlijners die noemen.

Deze zag er uit als een groote tobbe, waarin zitplaatsen zijn aangebracht; wel twintig meter hoog werd het ding opgeheschen.

Zoodra de tobbe vol menschen zat, gleeed zij door haar eigen gewicht naar beneden; maar daaraan waren moeilijkheden verbonden, want telkens op twee meter afstand waren palen aangebracht, waartegen de tobbe een hevigen stoot kreeg.

Het gevolg daarvan was natuurlijk, dat de inzittenden door elkander gesmeten werden, wat het publiek deed schudden van het lachen.

„Ik geloof, beste Charly,” zei Raffles, „dat al deze menschen woedend zouden worden, als iemand op straat hen den hoed van het hoofd trok. Maar voor de wiegeltobbe geven zij vijftig penning uit om door elkaar gesmeten te worden en vermaken zij zich kostelijk.”

„Ik heb er nu genoeg van, want als ik nog langer

bleef, dan zou ik wel een onverbeterlijke idioot zijn.”

Zonder zich verder aan de publieke vermakelikheden in het Lunapark te storen, ging het tweetal naar een restauratie om daar den avondmaaltijd te gebruiken.

Even vóór elf uur vertrokken zij en gingen naar het nachtcafé in het Lunapark, waar zij de kleine Pierette wilden treffen, die aan het Tanagra-theater verbonden was.

Voor dezen schouwburg, die „Mon plaisir” heette, stonden Indianen, gekleed in vuurroode jassen, die dienst deden als portiers.

Zij trokken voor de beide voorname Engelschen het gordijn open en de vrienden traden binnen.

Raffles bleef een oogenblik staan en keek de zaal rond, die geheel met wit behangen en versierd was.

„Het is jammer,” zei Raffles tot Charly Brand, „dat deze witte versiering een leelijke keerzijde heeft.”

Hij bedoelde daarmede de aan de gedekte tafels zittende dames van twijfelachtig gehalte; cocottes, die hoeden droegen met roode, gele, lila, witte en zwarte struisveeren; heeren, die, met flesschen champagne voor zich, bij die dames zaten en danseressen, die in het midden van de zaal dansten.

Raffles en Charly gingen zitten; Raffles riep een kellner, die in de nabijheid stond en bestelde wijn.

Daarna gaf de Groote Onbekende order aan den bediende om eens rond te zien naar zijn klein vriendinnetje.

Raffles en Charly Brand keken naar de drukte, die er heerschte en waren blij, toen zij eindelijk de kleine Fransche danseres zagen, die door den kellner naar hen toegebracht werd.

Weldra was het gesprek in vollen gang en de danseres vertelde nogmaals, hoe zij door den Duitschen architect, die zich voor baron had uitgegeven, bedrogen was.

Plotseling spalkte zij haar oogen wijd open.

Zij wees naar een tafel, die aan de andere zijde van de zaal stond en waaraan acht of tien heeren zaten, die, naar het scheen, de champagne reeds duchtig hadden aangesproken.

Zij hadden vescheiden demi-mondaines bij zich, die soms gilden van het lachen. De hoofdpersoon scheen iemand, die aan het eind van de tafel stond en die met een champagne-glas in de hand een redevoering scheen te houden.

„Daar is hij, de ellendeling,” fluisterde de kleine danseres.....

„Blijf maar bedaard,” zei Raffles en hield haar terug, want zij scheen te willen opspringen met het doel om den half dronken architect eens behoorlijk aan de kaak te stellen.

Raffles had moeite om haar zóódanig gerust te stellen, dat zij hem eindelijk beloofde, geen opzien te zullen verwekken.

„Bedenk toch,” zei hij tot haar, „dat ik expres naar hier gekomen ben om je te helpen. Mijn vriend Charly Brand zal je tot buiten de zaal begeleiden en ik verzoek je om dan naar huis te gaan. Morgen vroeg om elf uur zal ik bij je komen en je mededeelen, welke plannen ik heb.

Ik beloof je op mijn eerewoord, dat de man behoorlijk zal gestraft worden voor de belediging, die hij je heeft aangedaan.”

Charly Brand en de Française stonden op.

Zij verlieten de zaal, zonder opgemerkt te worden.

Een kwartier later was Charly Brand weer bij Raffles, die in dien tusschentijd den architect goed in het oog had gehouden.

Raffles bestelde nu ook een flesch champagne.

Zij bleven met hun beiden zitten, totdat de zaal bijna geheel ledig was. Behalve dit tweetal, waren nog slechts de architect met zijn vrienden overgebleven.

Deze gevoelden zich nu geheel vrij in hun doen en laten.

Daar zij reeds zooveel gedronken hadden, dat zij bijna van hun stoelen vielen, gingen zij midden in de zaal op den vloer zitten, en begonnen te zingen, terwijl de kellners achter hen stonden en de glazen steeds weer vulden.

Bijna alle lichten werden nu uitgedoofd en slechts de van roode kapjes voorziene lampen bleven branden.

De demi-mondaines en hun begeleiders werden hoe langer hoe luidruchtiger.

Raffles nam nu de gelegenheid waar om regelrecht naar den architect en zijn vrienden te gaan.

„Jongens!” riep hij, „het schijnt hier in uw kring zoo gemoedelijk te zijn, dat wij bij u plaats zullen nemen.”

Raffles en Charly Brand gingen naast den architect zitten.

Toen Raffles verklaarde, dat hij niet meer drinken wilde, riep de architect:

„Hoor eens, zoo lang je hier bij ons bent, moet je mee zwelgen. Wij hebben ons voorgenomen om hier

hedennacht een bankje van duizend mark te verteren.”

„Wilt ge duizend mark verteren?” vroeg Raffles.

„Natuurlijk,” riep de architect. „Wij hebben zooveel geld, dat wij er geen raad mee weten, kijk maar eens, daar —” hij greep in zijn borstzak en wierp verscheidene pakken banknoten op den grond.

Raffles raapte ze op en overtuigde zich er van, dat het goed gangbaar papiergeld was en dat de architect een kapitaal van minstens eenige honderdduizenden marken maar zoo losjes bij zich droeg. Hij gaf het geld aan den architect terug en dacht er over na, hoe de man wel aan zooveel geld gekomen was, dat hij, naar het scheen, met volle handen om zich heen gooide.

Terwijl hij daar nog over peinsde, kwam de restaurateur met de rekening, overhandigde die aan den architect en zei:

„Mijnheer, hier is uw rekening; u bent duizend mark schuldig.”

„Jongens!” riep de architect zijn vriendinnen en vrienden toe; „ik heb het gewonnen! Jij,” met deze woorden wendde hij zich tot een zijner vrienden, die zoo dronken was, dat hij reeds op den vloer lag, „jij oud, leelijk gedrocht, jij hebt duizend mark verloren!”

Hij stootte hem met den voet, waarop de beschonkene een gebrom liet hooren.

Hij haalde een banknoot van duizend mark te voorschijn, wierp den restaurateur dit voor de voeten, haalde een handvol goudstukken uit zijn broekzak, wierp ze weg, zoodat ze naar alle kanten rolden en riep tot de kellners:

„Daar, bandieten, daar heb je je drinkgeld!”

De kellners zochten op handen en voeten de goudstukken op en de architect, die nu op de armen van Raffles leunde, zei:

„Voor heden is de zwelgpartij geëindigd; wij gaan nu per auto naar huis. U,” zei hij tot Raffles, „zal ik meenemen.”

„Wel,” riep de restaurateur, „wilt u nu reeds naar huis gaan? Als u geen geld meer bij u hebt, dan wil ik u wel crediet schenken”.

„Mij behoeft niemand te borgen, ik heb genoeg”, antwoordde de beschonkene, die zich beledigd gevoelde.

„Dat weet ik wel”, zei de restaurateur lachend. „Iemand, die zoo gemakkelijk geld verdient als u! — Ik wil ook huisjesmelker worden, dat brengt nog al iets op!”

Na deze woorden werd de architect woedend. Hij

liet Raffles los en wilde met gebalde vuisten op den restaurateur aanvliegen.

„Vervloekte hond!” riep hij, „wil je ons voor huisjesmelkers uitschelden? Je hebt zeker in langen tijd geen muilperen ontvangen?”

Eenige zijner vrienden die nog niet zoo veel gedronken hadden als hij, sprongen eveneens op en schreeuwden:

„Wat heeft de kerel gezegd? Beweert hij, dat wij huisjesmelkers zijn?”

En toen zag men een vreemd tooneel...

Vier der „heeren” stormden met champagneflesschen op den restaurateur aan, maar de kellners sprongen er tusschen en wierpen zich op de beschonkenen — en nu vielen er vuistslagen en vlogen de flesschen naar alle kanten.

Raffles en Charly Brand gingen op een afstand staan.

De juffertjes sloegen op de vlucht en daarna werden de beschonken kerels de een na den ander, op straat geworpen.

Zoodra allen verwijderd waren, werd de deur gesloten.

Vloekend en scheldend stonden de beschonkenen die voor de deur lagen, op, zochten hun overjassen en hoeden op, slingerden daarna gearmd naar hunne auto's en reden weg.

Raffles en Charly Brand huurden een taxi en waren binnen een half uur in hun hotel.

Eerst nu hij op zijn kamer terug was uitte Raffles zijn verontwaardiging en zei:

„Foei, Charly, wat was dat een afschuwelijk tooneel!”

Waarop Charly Brand antwoordde:

„Ja, heel afschuwelijk. Maar zeg mij nu eens, wat soort van menschen dat eigenlijk zijn en hoe het komt, dat zij met hun geld om zich heen smijten, alsof het krankzinnige erfgenamen waren van den een of anderen millionaire?”

Met een minachtende uitdrukking op zijn gelaat, gaf Raffles ten antwoord:

„Dat is een gevaarlijke bende, Charly. Het woord huisjesmelker, dat je wel gehoord zult hebben en waardoor de vechtpartij ontstond, had je dit reeds duidelijk moeten maken.”

„Dat was onmogelijk,” antwoordde Charly, „want ik heb tot nu toe dat woord nog nooit gehoord. Wat beteekent het eigenlijk?”

„Het is voor heden te laat je dat nader uit te leggen, want het is al vier uur. Morgen vroeg wil ik je dat vertellen.

Ik heb het plan om een veldtocht tegen deze menschen te beginnen, die hen lang zal heugen.

Ga nu maar naar bed; morgen vroeg om elf uur zal ik je laten wekken om te ontbijten.”

Hij stak, als naar gewoonte, nog een sigaret op.

Charly Brand wenschte zijn vriend goeden nacht en sliep dadelijk in; maar John C. Raffles liep nog een poos in zijn kamer op en neer, om ernstig na te denken.

Af en toe bleef hij staan, maakte een beweging met de hand, waarin hij de sigaret had en zei toen bij zich zelve:

„Yes — zóó zal ik het doen!”

Daarna wierp hij de half afgerookte sigaret uit het venster, ging naar zijn slaapkamer en legde zich ter ruste.

DERDE HOOFDSTUK.

Huisjesmelkers.

Den volgenden morgen kwam Charly Brand vroeg aan het ontbijt. Hij was nog niet goed uitgeslapen; Raffles, die een veel sterker gestel had, was frisch en vroolijk.

Toen hij Charly aankeek, begon hij te lachen en zei: „Ik zal je in het vervolg vroeger naar bed sturen, Charly. Kleine kinderen, zooals jij, moeten uiterlijk om tien uur slapen gaan; ik kan het je aanzien, dat je niet uitgeslapen bent. Drink een kop bouillon en neem een flink ontbijt, dat zijn de beste geneesmiddelen.”

Charly kwam door het ontbijt weer geheel op streek.

Na eenig stilzwijgen zei hij:

„Je hebt mij beloofd om mij nu iets naders omtrent de huisjesmelkers mede te deelen.”

„Ja, dat heb ik gedaan en het is zelfs noodig, dat zulks geschiedt, omdat je mij daarna beter behulpzaam kunt zijn.”

Voor dat Raffles verder ging, dronk hij zijn koffie uit, stak als naar gewoonte een sigaret op, begon te rooken en zei toen:

„Luister: Hier in Berlijn zijn lieden, die bij den drukken aanbouw van nieuwe huizen zich op kosten van hun medemenschen verrijken, zonder dat er een wet bestaat, die hen zou kunnen straffen.

Die lieden leenen zich tot zulk een handelwijze, omdat zij door de groote verdiensten, die zij behalen kunnen met opoffering van goeden naam, totaal verblind geworden zijn.

Zij handelen daarbij op verschillende manieren.

De eenvoudigste weg dien zij inslaan, is de navolgende:

De eigenaar van een stuk grond, die dat gaarne wil verkoopen, treedt in relatie met zoo iemand en biedt aan, dat hij tegen betaling van de waarde van het bouwterrein hem dat, om er huizen op te bouwen, op eerste hypotheek wil afstaan.

Dat is het begin en weldra wordt een kantoor op-

gericht, waarop met groote letters het woord „architect” prijkt.

Daarna zoekt de man een geldschieder, die hem het noodige kapitaal voor den bouw verschaft en die daarvoor de tweede hypotheek krijgt.

Het geld, dat hij ontvangen heeft, gebruikt hij slechts voor de helft voor het gebouw en de andere helft steekt hij in zijn zak.

Zijn leveranciers van steenen, hout en andere benoedigheden, die hem credit verleend hebben, bedriegt hij zooveel hij kan.

Zoodra het gebouw tot de eerste of tweede étage gereed is, verklaart „mijnheer de architect” op een goeden dag, dat hij niet in staat is, te betalen. Dan volgen eenige hevige tooneelen en het eind van het lied is, dat het gebouw gerechtelijk wordt verkocht.

Het ligt voor de hand, dat de grondeigenaar in de meeste gevallen de bezitter wordt. Soms gelukt het den hypotheekhouder om, door medewerking van den grondbezitter, geld op te nemen en het gebouw te kunnen voltooien.

Daardoor hebben deze beiden hun schaapjes reeds op het droge gebracht, want bij een gerechtelijke verkoop komen de leveranciers meestal het slechtst weg.

Het tweede middel om hun doel te bereiken bestaat erin om, in overleg met den eigenaar van het stuk grond, het gebouw gereed te maken en zoodra mogelijk te verhuren aan zoogenaamde „trockenwohner”, (lieden die het huis droogmaken moeten).

„Leg mij nu maar eerst uit, Edward, wat „trockenwohner” zijn?”

Raffles deed de asch van zijn sigaret en zei:

„Zoo noemt met de huurders, die het nieuwe huis het eerst betrekken en een billijken huurprijs betalen, omdat het gebouw nog vochtig is.

Zij nemen de verplichting op zich om het gebouw

door stoken droog te maken. Tot voor korten tijd was dat ten minste zoo.

Tegenwoordig doen de huisjesmelkers weer anders. Zij bouwen vooral in het westen van Berlijn groote huizen met vijf tot twaalf kamers, voorzien die van alle mogelijke geriefelijkheden, van stofreinigingsmachines, van geld- en ijskasten, van stoomverwarming en daktuinen, van bad- en toiletkamers, tot zelfs voor de dienstboden.

De huurprijs van zulke woningen loopt uiteen van vier- tot zeven- of achtduizend mark. Er zijn natuurlijk weinig menschen, die dien prijs betalen kunnen. Dat weten de huisjesmelkers zeer goed.

Maar niettegenstaande dat bouwen zij deze groote woningen, omdat volgens het huurcontract er een groote winst gemaakt wordt; een winst, die veel grooter is dan die van een huis met twee tot vier vertrekken.

Die groote huizen verhuren zij aan lieden, die slechts een vierde gedeelte van de huur betalen, die in het huurcontract vermeld staat.

Aan de huurders worden bij betaling der huur, quitanties afgegeven, die geheel overeenkomen met den huurprijs die in het contract vermeld staat.

Daarna laten zij advertenties in de dagbladen plaatsen, waarin zij mededeelen, dat zij een huis ten verkoop aanbieden, dat zeer winstgevend is en dat er op den koopprijs slechts twintig of dertig duizend mark betaald behoeven te worden, terwijl de overige som als eerste hypotheek daarop beleend kan blijven.

Honderden menschen, vooral uit de provinciën, laten zich door deze aanbiedingen misleiden.

Renteniers, gepensioneerde ambtenaren, zelfs weduwen denken dat zij, door het betrekkelijk kleine kapitaal te storten, hunne inkomsten aanmerkelijk kunnen vermeerderen.

Men koopt het huis. De koper betaalt de twintig of dertig duizend mark en de vrij hooge kosten van overdracht en de rest der koopsom, tachtig of honderd duizend mark, blijft op naam van den voormaligen bezitter, als hypotheek daarop gevestigd.

De architecten, die nu het huis verkocht hebben, weten zeer goed, dat het den nieuwen eigenaar onmogelijk is om de rente van de hypotheekschuld op te brengen.

Daarmede houden zij behoorlijk rekening.

Eerst dan, als hij rente moet betalen, bemerkt de koper in welke moeilijke positie hij geraakt is. Hij kan de rente niet betalen — het gerecht komt er bij te

pas, en zonder dat iemand hem helpen kan, verliest hij niet alleen alles wat hij betaald heeft, maar geraakt daarenboven nog diep in schulden.

Op deze manier worden ieder jaar in Duitschland, door zoogenaamde huisjesmelkers, millioenen verdiend en de regeering bemoeit zich niet met de slachtoffers en evenmin met de zwendelaars."

Charly Brand had met aandacht naar deze verklaring geluisterd.

Eindelijk zei hij:

„Meen je dan, dat de lieden, in wier gezelschap wij gisteravond waren, behooren tot de klasse dier huisjesmelkers en zwendelaars?"

„Dat vermoed ik niet alleen, Charly, maar dat is een feit. Ik heb een plan opgevat, — het toeval is mij weer eens gunstig geweest, want ik heb een heel complot van deze bende leeren kennen.

Ik wil er nu eens voor zorgen, dat zij een lesje ontvangen, dat hun verscheidene jaren zal heugen."

„Nu word ik waarlijk nieuwsgierig, Edward!"

„Het is zeer eenvoudig, mijn jongen. Wij moeten nu ons hotel verlaten en zullen gaan verhuizen naar Hotel „Adlon" onder de Linden, om daar voor eenige dagen onzen intrek te nemen in de voornaamste vertrekken.

Dat moet gebeuren om de huisjesmelkers des te beter te kunnen bestrijden."

Charly Brand was gewoon, zijn vriend blindelings te gehoorzamen en daarom zweeg hij.

Een kwartier later reden Raffles en Charly met al hun bagage naar het Anhalter-station en gaven hun koffers daar in bewaring; daarna namen zij twee biljetten naar Dresden.

Charly Brand keek verbaasd naar de plaatskaarten.

Wat zou Raffles in Dresden willen doen? — Met welk doel reisde hij daarheen? — Voor eenige oogenblikken had hij nog gezegd, dat hij naar hotel „Adlon" wilde verhuizen.

Maar Charly vroeg niets en reisde zwijgend met den Grooten Onbekende, den grootsten meester van alle avonturen, naar Dresden, waar zij om vier uur aankwamen, ging dadelijk met hem van het station naar het post- en telegraafkantoor, van waar Raffles een telegram verzond dat luidde:

„Hotel Adlon" — onder de Linden — Berlijn.

Bestel voor Fitz Clarence Beit vorstelijke vertrekken. Komt hedenavond elf uur.

LEWIS, advocaat."

Charly Brand dacht er te vergeefs over na, wat dit telegram beteekenen moest.

Raffles, de Groote Onbekende, keek hem lachend aan, ging met hem naar het hotel „Europeischer-Hof” en bestelde daar een diner.

Charly Brand zei daarop:

„Het is een eigenaardig idee van je om in Dresden te dineeren.”

„Waarom?” vroeg Raffles. „Thans, nu er zooveel sneltreinen rijden, kan men zeer goed op één dag in drie hoofdsteden gaan eten.

Na het diner zullen wij een kleine wandeling maken, in café „König” een glas bier gaan drinken en daarna naar het station wandelen. Wij zullen dan met den sneltrein weer naar Berlijn vertrekken en kunnen daar tegen elf uur terug zijn.

Vergeet nu vooral niet, dat ik van nu af Fitz Clarence ben en dat jij mijn advocaat Lewis bent, lid van de beroemde Engelsche firma Lewis. Je moet mij met den noodigen eerbied behandelen en zoo weinig mogelijk spreken.

Dus, mr. Lewis, denk nu vooral aan je nieuwen naam, opdat je daaraan gewend raakt.

Van af dit oogenblik moet je mij Lord Clarence noemen.”

Om elf uur dien avond stapten aan het Anhalterstation Lord Clarence en Sir Lewis uit den trein. Een heer stelde zich als employé van het hotel „Adlon” aan hen voor en vroeg naar hunne bagage, waarop Raffles hem antwoordde:

„De bagage heb ik reeds vooruit gestuurd. U kunt die in de bewaarplaats in ontvangst nemen en naar het hotel laten zenden.”

Een uur daarna had Raffles de voornaamste vertrekken op de eerste étage in hotel Adlon aan den Pariser-Platz betrokken.

De zich in het hotel bevindende gasten fluisterden elkander in de ooren, dat een der rijkste heeren uit Engeland, lord Clarence, in het hotel gearriveerd was.

Raffles ging dien avond als lord Clarence te bed en sliep zeer gerust; maar Charly Brand, die zeer bezorgd was over hetgeen Raffles voornemens was te doen, kon den slaap niet vinden.

VIERDE HOOFDSTUK.

De advocaat van Zijne Lordschap.

De eigenlijke naam van baron van Hagetrott, die zich als zoodanig aan de kleine Française te Parijs had voorgesteld, was Walter Barrikoff, die zich bouwkundige noemde, doch huisjesmelker was.

Hij was het hoofd van de huisjesmelkers in het Westen, en er was zeker geen enkel bouwterrein, waarin hij de vingers niet had.

Ten gevolge van het drinken van te veel champagne was hij den dag na alles, wat in „Mon Plaisir” was voorgevallen, eerst tamelijk laat op zijn bureau gekomen, en verwonderde zich er over, dat daar reeds eenige uren een loopjongen zat te wachten, die een brief had, dien hij alleen aan hem persoonlijk ter hand mocht stellen.

Hij nam den brief aan, gaf den loopjongen een fooi, ging naar zijn privaat-bureau en las het navolgende:

Den architect Walter Barrikoff, Charlottenburg.
WelEdele Heer!

Ik verzoek u om mij dadelijk na ontvangst van dezen brief, naar het hotel „Adlon” bericht te zenden wanneer u daar bij mij kunt komen.

Het betreft den aankoop van een groot terrein. Er is haast bij.

Hoogachtend,

Philius Lewis, firma Lewis en Cie, advocaten te Londen.”

De architect moest eerst goed nadenken, voordat hij den inhoud goed begreep, ging toen naar de telefoon en belde het hotel „Adlon” op.

Op zijn gewone brutale manier, vroeg hij den portier die in het hotel aan de telefoon kwam:

„Zeg eens, een zekere Lewis heeft mij geschreven; wat is dat voor een kerel?”

„Neem mij niet kwalijk,” antwoordde de portier, een voormalig onderofficier van het Pruisische leger, „bij ons logeeren geen kerels, doch alleen heeren uit

den eersten stand, en denk er aan, dat u niet zoo brutaal moet zijn om in dien toon met mij te spreken!”

Toen de architect dit antwoord ontving, scheen hij niet erg in zijn schik te zijn.

Hij had het toestel nog in zijn hand en dacht een oogenblik na, toen een tweede architect, genaamd Lehr, met zijn hoed op het hoofd en een rood vest aan, dat hij altijd droeg, binnenkwam en tot hem zei:

„Kerel, je staat daar precies alsof iemand je een reclamebiljet voor je mond geplakt had! Wat is er gaande?”

De architect legde de telefoon neer, overhandigde den ander den brief en zei:

„Lees dit eens.”

Dat deed den aangesprokene, die daarop zei:

„Welnu en je blijft hier nog staan en bent nog niet naar het hotel gegaan. Kerel, als jij niet wilt, dan wil ik wel graag.”

„Ja, dat wil ik wel gelooven. Neen, mijn jongen, ik ben nog niet rijp voor het gekkenhuis. Maar denk je, dat ik in het hotel inlichting zal krijgen wie Lewis is? — Ik moet toch weten met wien ik te doen heb.”

„Dat klopt,” zei de ander. „Vooraf met lieden, die iets koopen willen, moet men voorzichtig zijn. Het zijn gekken, of schurken die nog slimmer zijn dan wij. Wil de portier van het hotel je geen informatie geven?”

„Neen, de kerel acht zich beleedigd.”

„Wacht dan eens een oogenblik.”

Lehr nam de telefoon in de hand en liet zich met het hotel „Adlon” verbinden.

Maar in plaats van naar den portier te vragen, vroeg hij:

„Zou ik een van de directeuren van het hotel over een belangrijke zaak kunnen spreken?”

Hij wachtte eenige oogenblikken, waarna een der directeuren aan de telefoon kwam.

„Hier graaf Trautmannseck. — Ja, graaf Trautmannseck, — Tiergartenstrasse no. 11. Ik ontving

hedenmorgen een brief van een zekeren heer Lewis — juist, Lewis uit Londen — een advocaat, — hij wenscht met mij over zaken te spreken. Daar genoemde heer mij geheel vreemd is, wilde ik u in vertrouwen vragen of u hem kent? — —”

Architect Barrikoff zag duidelijk dat Lehr er veel belang in stelde, welk antwoord hij op zijn vragen kreeg.

„Zoo — zoo —,” zeide Lehr eindelijk. „Ik dank u beleefd voor de mededeeling.”

Voorzichtig en steeds nog nadenkend legde hij de telefoon neer, terwijl de ander hem ongeduldig vroeg:

„Welnu, Willy, wat is het voor een insect?”

„Men moet zeer voorzichtig met hem wezen, mijn waarde! De directeur heeft gezegd, dat men liever niets met hem beginnen moet en je ziet nu weer, hoe goed het is, als men vooraf informeert.”

„Natuurlijk en jij ziet wel, hoe goed het is en wat men per telefoon gewaar kan worden als men zich voor een graaf uitgeeft. Een gewoon mensch had geen inlichtingen gekregen. En dan wilde ik je vragen, of de oude mevrouw Becker de rente al betaald heeft van de hypotheek over het huis in de Bilmerdorfferstraat.”

De architect, die de punt van een havanasigaar afbeet, antwoordde:

„Wat mankeert je nu, ben je niet goed in het hoofd? — Wij zijn toch nog niet in Augustus, doch eerst in Mei. En waarvan zal zij de rente betalen? Misschien van haar hongerpensioentje?”

„Nee, mijn jongen, morgen wordt de oude vrouw gedagvaard en wij zullen kort proces met haar maken.”

„Met dat huis gaat het prachtig,” antwoordde de ander. „Aan dat perceel hebben wij nu al voor de vijfde maal dertigduizend mark verdiend. Als wij het nog tweemaal verkoopen, dan kost het gebouw ons geen cent meer. Denk jij naar dien Engelschen zwendel-advokaat te gaan?”

„Nee, ik denk er niet aan! De kerel mag zich op hangen! Mijn tijd is er te kostbaar voor om naar hotel Adlon te gaan en daar voorstellen van een windbuil aan te hooren.”

„Wat ga jij dan doen?”

„Ik ga een paar wissels verkoopen.”

„Zie ik je vanavond nog?”

De ander haalde zijn schouders op; — „als je het verkiest ja, maar waar?”

„In het Amorpaleis..”

„Nu, adieu dan!”

Den huisjesmelker brandde de grond onder de voeten.

Hij verliet in haast het bureau en toen hij weer in zijn auto stapte, riep hij den chauffeur toe:

„Hotel „Adlon”!”

Hij stak een sigaret op, begon te rooken en fluisterde bij zich zelf:

„Dezen keer, vriend Barrikoff, heb ik *jou* gelijkmd. Ik heb nog niet vergeten, dat je mij voor korten tijd in West-End op dezelfde manier behandeld hebt. Als ik mij niet vergis, dan kan ik nu revanche nemen.”

De informatie namelijk, die hij van den directeur van het hotel gekregen had, was geheel anders dan hy beweerd had en luidde:

„Sir Lewis is een van de voornaamste rechtsgeleerden uit Londen en is hier als de begeleider van den rijken Engelschman Lord Clarence Beit.”

De huisjesmelker kende den naam Beit. Dat was de rijkste man van Engeland, de man, aan wien de groote diamantvelden in Zuid-Afrika toebehoorden en die wel op twee duizend millioen mark geschat werd.

Het was duidelijk, dat Lewis, als hij het plan had het een of ander te Berlijn aan te koopen, dit voor rekening van den Lord deed.

De huisjesmelker werd zonder moeilijkheden in den salon van Charly Brand toegelaten, die, toen mr. Lewis aan het schrijfbureau zat, den huisjesmelker met een handbeweging te kennen gaf om nader te komen.

Beiden maten elkaar een oogenblik met de oogen, evenals twee vijanden, die hunne krachten meten vóór dat zij naar de wapens grijpen.

De huisjesmelker kreeg den indruk, dat hij in Charly Brand een koelbloedig en zeer voorzichtig man voor zich had, terwijl Charly zeer goed begreep, dat de huisjesmelker een schurk was.

„Hoe is uw naam?” vroeg Charly Brand en bekeek nogmaals het visitekaartje, dat de huisjesmelker hem door den hotelboy gestuurd had.

De huisjesmelker boog en zei: „Wilhelm Lehr”.

„Wel, mr. Lehr, wat verlangt u van mij?”

„Ik ben de compagnon van den architect Walter Barrikoff. U hebt een brief geschreven....”

„Zeer juist, sir. Ga zitten.”

De huisjesmelker nam plaats in den fauteuil, die dicht bij het schrijfbureau stond.

Charly Brand nam een potlood.

„Is de architect Barrikoff verhinderd te komen?”

„Ja, mijnheer de advocaat. Mijn compagnon heeft het zoo druk, dat het hem niet mogelijk is, te komen; daarom heeft hij mij opgedragen met u te spreken.”

Charly Brand bedacht zich eenige oogenblikken; eindelijk zeide hij:

„Ik heb niet de eer u te kennen, mijnheer Lehr. Door een mijner vrienden te Londen is uw compagnon, de architect Barrikoff, mij aanbevolen. En ik weet niet of ik de zaak met u tot een goed einde kan brengen.”

De huisjesmelker legde de hand op zijn hart en antwoordde op een toon, alsof men hem in zijn eer was te na gekomen:

„Mijnheer de advocaat, daar mijn compagnon mij opgedragen heeft met u te spreken, kunt u reeds weten dat u mij uw vertrouwen kunt schenken. Mijn compagnon en ik hebben geen geheimen voor elkaar. Het is precies hetzelfde of u met hem of met mij onderhandelt.”

Maar Charly Brand, alias Sir Lewis, scheen een zeer voorzichtig heerschap te zijn.

Hij bleef rooken zonder iets te zeggen.

Eindelijk vroeg hij:

„Welken waarborg kunt u mij geven, dat u op eerlijke manier zaken met mij doen wilt?”

„Iederen waarborg, dien u wenscht.”

„Wel, dan wil ik u iets zeggen. Kunt u mij een voorschot van vijfmaal honderd duizend mark geven, welk bedrag ik, als de zaak in orde komt, als mijn winstaandeel kan behouden?”

De huisjesmelker was verbaasd. Zoo iets was hem nog nooit overkomen.

„Dan moet ik eerst weten,” antwoordde hij, „wat uwe bedoeling is.”

„Dat zal ik u zeggen zoodra u hier komt en mij, in tegenwoordigheid van uwen compagnon, vijfmaal honderd duizend mark overhandigt.”

„Accoord,” zei de huisjesmelker. „Maar zoudt u nu niet zoo goed willen zijn mij een kleine inlichting te geven omtrent de zaak, die u voor hebt?”

Charly Brand begon er na te denken en de huis-

jesmelker kreeg daardoor den indruk, dat men hem, als het ware, de woorden uit den mond moest halen.

Eindelijk zei Charly:

„Het betreft een zeer eenvoudige zaak. Iemand, wiens naam ik u voorloopig niet noemen mag — —”

„O,” dacht de huisjesmelker, „ik weet wel, wien u bedoelt, den millionair — Beit —”

Charly ging voort: — „is van plan, hier in het Westen van Berlijn groote terreinen aan te koopen; ik ben er van overtuigd, dat hij daarvoor iederen prijs zal betalen, dien ik noem. En daaraan wil ik en zult ook gij behoorlijk verdienen; want het gaat om millioenen waarde.”

Bij het hooren dezer woorden was den huisjesmelker het bloed naar het hoofd gegaan tegen.

„Drommels,” dacht hij, „dat is een zaakje van belang worden!”

Hij stond op, reikte den advocaat de hand en

„Ik ben binnen een uur terug, maar ik heb één voorwaarde: — ik verzoek u beleefd om de zaak alleen met mij te behandelen...”

„Goed,” antwoordde Charly Brand, „het is mij om het even aan wien ik geld verdien. Maar u moet niet vergeten om het kapitaal, dat ik u genoemd heb, beschikbaar te hebben.”

„Als de zaak goed is, dan kan ik over zooveel kapitaal beschikken als ik wil. Zooals gezegd: binnen een uur ben ik terug.”

Nauwelijks was hij vertrokken, of Sir Lewis liet zich bij lord Clarence aandienen en toen hij bij dezen in de kamer kwam, zeide hij op eerbiedigen toon:

„Ik kan uw Lordschap mededeelen, dat ik den snoek aan den haak heb.”

Raffles, alias lord Clarence Beit, gaf hierop ten antwoord:

„Zorg er dan maar voor, dat wij hem op het droge krijgen”.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De millioenenzaak.

Een uur later kwam de huisjesmelker van de Bank, waar hij geld vandaan had gehaald, terug bij Charly Brand. In pakjes van vijftigduizend mark legde hij ze op tafel en zei:

„Mijnheer de advocaat, hier heb ik het geld. Zoodra de zaak tot een goed einde is gebracht, zal ik het u, volgens afspraak, onmiddellijk ter hand stellen.”

Het verdroot den huisjesmelker, dat de voorzichtige Engelschman, vóórdat hij verder over de zaak zelve sprak, eerst het geld nauwkeurig natelde en daarna op kalmen toon zeide:

„Ga zitten, mijnheer, en laat ons nu over de zaak spreken”.

Beiden staken een sigaret op en toen begon Charly Brand het navolgende mede te deelen:

„Mijn lastgever heeft het voornemen om al de terreinen aan beide zijden van den Kurfürstendamm te koopen. Er moet zoo snel mogelijk gehandeld worden, want binnen eenige dagen moeten wij alles in handen hebben. Ik voor mij wil van dat zaakje een zuivere winst van vijf-en-twintig procent hebben.

De terreinen, die u aankoopt, moeten wat de koopsommen betreft, met twintig tot dertig procent verhoogd worden en aan die verhooging moet ik mijn aandeel hebben.”

Het hart van den huisjesmelker klopte van blijdschap.

Hij zag reeds meer dan een millioen winst voor zich in het verschiet; hij kon nauwelijks ademhalen en wachten, totdat Charly Brand een schriftelijke verklaring van hunne overeenkomst had opgemaakt. Hij begon eerst weer ruimer te ademen, toen hij zijn handteekening onder het dokument geplaatst had.

Maar de gedachte hield hem reeds bezig, dat hij later aan den advocaat geen penning zou betalen, omdat hij hem door de schriftelijke verklaring volkomen in zijn macht had.

Onder de stelligste verzekering van zijn stilzwijgendheid en dat hij uiterlijk binnen twee of drie dagen de zaak in orde zou brengen, verliet hij het hotel.

Ook nu ging Charly Brand naar John C. Raffles, overhandigde hem de vijfmaal honderduizend mark en zei:

„De zaak gaat goed, uw Lordschap. Een half millioen hebben wij reeds verdiend.”

Kort daarop reden zij per auto naar de Motzstraat, naar het huis van de kleine danseres.

„Dag, kleine,” met deze woorden sprak Raffles haar aan, — „wij komen een beetje vroeg bij je. Maar ik moet je storen om je in de gelegenheid te stellen, je vriend den huisjesmelker een poets te bakken”.

De kleine danseres wreef zich in de handen en riep: „Dat doet mij genoeg; ik zou dien schoft wel kunnen doodden.”

„Wel, dat is nu juist niet noodig”, antwoordde Raffles lachend. „Voor dien man bestaat er een veel gevoeliger straf dan den dood. Ik bedoel, dat voor hem het ergste op de wereld is, zeer veel geld te verliezen, als hij meent, dat hij sluw geweest is.

Kleed je nu aan en ga met ons mede; aan den Kurfürstendamm zul je een terrein koopen.”

De kleine danseres keek verwonderd op, klapte in haar handen, begon te lachen en riep:

„Je bent zot, beste vriend. Ik heb mijn kostgeld nog niet betaald, heb schulden bij mijn modiste, mijn gage voor de volgende maand heb ik mij reeds laten voorschieten. Alles wat ik bezit, zijn drie simile ringen, een valsch snoer paarlen en een dozijn lombardbriefjes. Als ik daarvoor bouwterrein kan koopen, ...”

Raffles begon te lachen en zei:

„Neen, daarvoor niet, maar voor contant geld, dat geld wil ik binnen vier-en-twintig uren met een groote winst terug hebben.

Ik verlang, dat je al het geld, wat je meer ontvangt

dan vijftigduizend mark, aan mij ter hand stelt. Maak je nu gereed en ga mede, want er is haast bij."

Twee uren daarna had de kleine danseres een groot bouwterrein aan den Kurfürstendamm, ter waarde van één millioen twee maal honderdduizend mark, aangekocht en daarop in mindering driemaal honderd duizend mark betaald.

De agent, Raffles en Charly Brand wandelden met de Française over het terrein, dat veel geleek op een bergplaats voor allerlei onbruikbare dingen; er lagen gebroken flesschen, oude laarzen, manden, matrassen, ja, zelfs een doode kat.

Toen de danseres dit alles zag, vroeg zij:

„Hoe is het mogelijk, dat men voor zulk een terrein zoo veel geld kan betalen? Er staat niet eens een boom op en er groeit zelfs geen grassprietje."

„Dat begrijp je niet, kindje", antwoordde Raffles. „Iedere duimbreedte gronds is hier goud waard."

De kleine Française wilde dat absoluut niet geloovent; het was volgens haar niets dan een stuk woesten grond.

Reeds den volgenden morgen was de akte van aankoop opgemaakt, de kosten betaald en de Française eigenares geworden.

In dien tusschentijd had Raffles haar nauwkeurig op de hoogte gebracht hoe zij zich als eigenares te gedragen had.

Inmiddels had de huisjesmelker zijn vrienden bijeen geroepen.

Iedere officier van justitie zou er zich over verheugd hebben, deze kerels voor langeren tijd achter slot en grendel te brengen.

De huisjesmelker zette in een breed betoog uiteen, dat zij al de terreinen langs den Kurfürstendamm binnen vier-en-twintig uren koopen moesten.

Eenparig hadden, na het hooren dezer woorden, allen den spreker voor krankzinnig verklaard.

Maar Lehr begon hun de zaak nader uit te leggen en door zijn verklaringen werden zij zóó geestdriftig gestemd, dat allen een uur later naar een notaris gingen en daar een akte van compagnonschap lieten opmaken.

Den volgenden dag heerschte er te Berlijn een koortsachtige drukte.

De compagnons konden, met het kapitaal dat zij bijeenbrachten, de terreinen in hun bezit krijgen.

Het beste gedeelte daarvan echter, dat aan een Fransche danseres behoorde, konden zij niet in handen krijgen, omdat de eigenares, die het juist cadeau had

gekregen, er een asyl wilde oprichten voor noodlijdende dieren.

Toen de architect Walter Barrikoff den naam der danseres hoorde, spitste hij zijn ooren.

Toen men hem voorstelde om naar haar toe te gaan, weigerde hij dat en verzocht den huisjesmelker Lehr erheen te zenden.

Nog dienzelfden avond zocht Lehr de danseres op en dacht, dat hij verstandig zou doen, als hij haar uitnodigde om met hem te gaan souperen.

De danseres stemde daarin toe als zij een vriendin mocht medenemen. Dit werd haar toegestaan en weldra zaten zij in het restaurant „Hiller", waar de huisjesmelker het gesprek begon.

Toen hij over het aan de danseres toebehoorend terrein begon te spreken, begon de Française te lachen en antwoordde:

„Nee, mijnheer. Ik heb het terrein cadeau gekregen en wil het niet weer afstaan."

„Maar", antwoordde de huisjesmelker, „het spreekt toch van zelf, dat u het geld beter beheeren kunt dan het terrein. Als ik goed ingelicht ben, dan hebt u er driemaal honderdduizend mark in mindering op betaald; terwijl u voor de verdere koopsom het geld als hypotheek hebt opgenomen."

„Dat hindert niet", antwoordde de Française.

„Mijn vriend, die mij het terrein geschonken heeft, deelde mij mede, dat ik het geld, benodigd om ten volle te betalen, ieder oogenblik krijgen kan. Als ik het stuk maar eenige jaren in mijn bezit houd, dan kan ik er veel geld aan verdienen en ik ben niet van plan nu iets te verkoopen, waarvoor ik over eenige jaren veel meer kan krijgen."

„Dat verlang ik ook niet van u", beweerde de huisjesmelker; „reeds nu ben ik bereid u de winst te betalen, die u misschien over eenige jaren krijgen kunt."

De kleine danseres vroeg nu :

„Hoeveel geld hebt u er dan voor over?"

„Tweemaal honderd vijftig duizend mark meer dan de waarde."

De danseres schudde het hoofd.

„Nee, mijnheer. Dat heeft een ander mij van morgen reeds geboden. Mijn vriend beweerde, dat ik over vijf jaren minstens acht maal honderd duizend mark meer zal krijgen."

„Dit is een bittere pil voor ons", dacht de huisjesmelker. „Maar dit is gelukkig ook maar de eenige, die wij te slikken hebben".

Om te voorkomen, dat de danseres de volgenden

dag niet weer van plan zou veranderen, liet de huisjesmelker zich papier, pen en inkt brengen, en schreef een contract, waarbij de danseres het terrein verkocht met achtmaal honderdduizend mark winst.

„Jullie bent verschrikkelijke menschen”, zeide de Française, toen zij het contract onderteekende. „Maar ik geef dit stuk niet uit handen vóór dat ik het geld ontvangen heb”.

„Dat kan ik u nu onmogelijk geven”, antwoordde Lehr. „Maar ik zal morgen vroeg genoeg bij u zijn”.

De Française verscheurde daarop het contract en zei:

„Dan zal ik nog eens nader over de zaak denken.”

Lehr werd zóó woedend, dat hij haar wel had willen wurgen, maar hij bedwong zich en antwoordde:

„Ik ben morgen vroeg bij u —”

Hij sliep dien nacht bijna niet en was des morgens de eerste, die aan de Bank verscheen om het geld te halen.

Hij moest wel een uur wachten, vóórdat de danseres met haar toilet gereed was en hij met haar eindelijk naar den notaris kon rijden, waar de verkoop nu plaats vond.

Met achtmaal honderd duizend mark winst in den zak reed de kleine weer naar huis en kon het eigenlijk

niet vatten, hoe zij op eerlijke wijze in het bezit van zooveel geld gekomen was.

Toen Raffles des middags bij haar kwam, telde zij het geld op tafel en zei:

„Dat zaakje heb ik netjes opgeknappt, niet waar?”

„Zeer goed”, lachte Raffles, „je hebt vijftig duizend mark verdiend.”

„Prachtig”, antwoordde de kleine en klopte van vreugde in de handen, „wat een geld!”

„Je zult er nog meer plezier van hebben, als je gewaar wordt, van wien dat geld eigenlijk komt”.

„Welnu?”

„Van den zwendelbaron”.

De groote oogen van de Parisienne werden nog grooter:

„Dat begrijp ik niet, beste vriend, maar ik geloof wel, dat het zoo is, en het verheugt mij zoo, dat ik je nu een van mijn beste dansen wil laten zien.”

Zij danste nu voor den Grooten Onbekende een van haar meest succesvolle nummers.

Charly Brand rekende echter na, dat zij nu reeds een millioen tweemaal honderdduizend mark verdiend hadden.

ZESDE HOOFDSTUK.

De weduwe.

Dien namiddag ging Raffles met Charly Brand, beiden zeer eenvoudig gekleed, langs den Kurfürstendamm, om eens al de terreinen te bezichtigen, waarvoor zich de Berlijnsche bouwzwendelaars geïnteresseerd hadden.

Op den hoek van de Wilmersdorferstraat zag Raffles een bejaarde, eenvoudig gekleede dame, die op den arm van een jong meisje leunde en bitter schreide.

„Een ongelukkige”, fluisterde hij Charly Brand toe.

Hij legde het zoo aan, dat hij met zijn secretaris vlak achter de beide vrouwen liep, zoodat hij alles wat zij spraken kon verstaan.

„Schrei toch niet meer, mama” met deze woorden trachtte het jonge meisje de moeder te kalmeeren en streelde haar met de hand langs den arm.

„U weet toch wel, wat vader altijd zei, als hem een ongeluk trof. Hij zei: „De lieve God weet wel, waarom Hij ons dit toezendt! Ieder ongeluk is slechts een les om ons te beteren!”

„Ja — ja, mijn kind”, antwoordde de moeder, „doch ditmaal treft het mij, een oude en zwakke vrouw, wier voortdurende zorg jij bent. Ik heb gemeend, dat ik door het koopen van het huis het kleine vermogen, dat vader ons naliet, zoo winstgevend voor je te maken, dat jij, als ik er eens niet meer ben, geen zorg behoeft te hebben, maar nu — is het treurig met ons gesteld. Volgens de meening van onzen advocaat verliezen wij nu alles.”

„Zeker is dat treurig, moeder. Maar u hadt moeten luisteren naar den raad van onzen advocaat en niet, zonder iemand te vragen, het huis koopen”.

„Je maakt mij daar een verwijt van. Edith en je hebt ook gelijk, maar zie, mijn kind, ik heb je belangen op het oog gehad en kon niet denken, dat de architect Barrikoff niet te vertrouwen was”.

„Het is een zwendelaar, moeder”, beweerde het jonge meisje; „het is een gemeene zwendelaar, dat zegt de advocaat! Er bestaat helaas geen v, die hem ter verantwoording kan roepen”.

„Pardon, dames!”

Verschrikt keken beiden naar Raffles die, terwijl hij zijn hoed voor de oude dame afnam, naar haar toe ging en haar met die woorden aansprak.

Verwonderd keken de vrouwen hem aan.

Zij kenden hem niet en begrepen ook niet, wat hij wilde.

„Vergeef mij”, zei Raffles nogmaals, „als ik u verschrikt mocht hebben door u aan te spreken; doch zonder dat ik het wenschte, was ik getuige van uw gesprek en daar ik gaarne voor ongelukkigen en in het bijzonder voor onschuldigen in de bres spring, verzoek ik u om mijn diensten aan te nemen.”

„Nee”, antwoordde het jonge meisje namens hare moeder. „Wij hebben niet de eer u te kennen en het is ons ook niet aangenaam, dat u ons gesprek gehoord hebt. In elk geval hadt u ons niet moeten laten merken, dat u ons gesprek hebt afgeluisterd”.

„Uwe jeugd verontschuldigt uw woorden, juffrouw”, gaf Raffles ten antwoord, „want anders moest ik mij, na uw gezegde, aan u onttrekken en zou dan noch u noch uw moeder kunnen helpen.”

De oude dame keek hem verwonderd aan; zij scheen iederen trek van zijn gelaat te bestudeeren.

Opeens zeide zij:

„U moet het mijn dochter niet kwalijk nemen, mijnheer. Wij zijn door de handelwijze van een onbetrouwbaar persoon zóódanig tot wanhoop gebracht, dat wij niet weten, wat wij doen moeten”.

„Dat geloof ik wel, mevrouw”, zei Raffles.

„Uw gesprek zou mijn belangstelling ook niet op-

gewekt hebben, als ik u den naam niet had hooren uitspreken van een schurk, van den architect Barrikoff."

„Kent u dien?"

„Ja, mevrouw, ik ken hem en weet, dat hij een der gevaarlijkste lieden is die hier in Berlijn bestaan; het is een gewetenlooze schurk. Ook vernam ik uit uw gesprek, dat hij u een huis verkocht heeft en dat u nu door hem uw vermogen verloren hebt."

„Ja, mijnheer, dat komt uit. Al het bespaarde geld, dat mijn man mij nagelaten heeft, een bedrag van dertigduizend mark, heb ik moeten offeren en — als vrouw kan ik den toestand niet beoordeelen, waarin wij nu gebracht zijn.

Ik weet alleen, dat men mij het gebouw langs gerechtelijken weg weer wil ontnemen en dat het reeds de volgende week weer verkocht wordt.

Maar waarom vertel ik u dit alles nog? Want noch u noch iemand anders kan mij helpen."

„Pardon, mevrouw, nu geloof ik, dat u zich vergist. Ik bied u mijn hulp aan".

„Maar ik ken u niet eens, mijnheer!"

„Mevrouw", zei Raffles met een zachte stem, „het zou veel mooier in de wereld zijn als de menschen zich niet zoo van elkaar vervreemdden en de een zich meer beschouwde als de broeder of zuster van den ander. Dan zouden de toestanden veel beter zijn. U hebt gelijk als u beweert, mij niet te kennen. Wij zijn beiden menschen, hebben dezelfde behoeften en ook ik sta aan het gevaar bloot, om door het noodlot vervolgd te worden en ik geloof daar zelfs te mogen bijvoegen, dat wij allen in Gods hand zijn."

Deze woorden verrastten de oude dame zoodanig

dat zij bleef staan, Raffles aankeek en hem, toen hij met spreken geëindigd had, hem hare hand reikte en zeide:

„Mijn hemel, u bent een wonderlijk mensch. Wie bent u? Waar komt u vandaan? Uw woorden klinken mij toe alsof u een sprookje verteldet."

„Mevrouw", antwoordde Raffles, „denk niet, dat het een sprookje is, het is werkelijkheid. Wees zoo vriendelijk mij uw naam te zeggen, opdat ik u bij alles, wat u te doen hebt, de behulpzame hand kan bieden."

„Ik ben de weduwe van den geheimraad Schöller."

„Ik dank u wel", zei Raffles en maakte een diepe buiging, daarna keerde hij zich om en ging met Charly Brand naar de overzijde van den Kurfürstendamm en verdween met hem als een schaduw voor de hem nastarende oogen der beide dames.

Na eenige oogenblikken vroeg de dochter: „Wat zou dat te beduiden hebben, moeder?"

De oude dame zuchtte en antwoordde:

„Dat weet ik niet, kind, het is mij wonderlijk te moede. Was het waarlijk een mensch, die hier plotseling voor ons verscheen, of wat was hij eigenlijk?"

„Ik weet het niet, moeder. Ik heb nog nooit uit den mond van een man woorden gehoord, die zulk een grooten indruk op mij gemaakt hebben".

De oude vrouw richtte plotseling haar hoofd, dat zij voorovergebogen had, weder op, keek naar den Hemel, waaraan reeds de eerste sterren fonkelden en zeide:

„Hij, daarboven, zal het wel weten, wie het was, dien Hij ons ter hulpe gezonden heeft.

Laat ons nu naar huis gaan".

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Verdiend loon.

Den volgenden dag was de huisjesmelker Lehr bij Charly Brand gekomen en leelde hem mede, dat hij al de terreinen, zoowel die aan den Kurfürstendamm als die daar achter lagen, gekocht had en dat Mr. Lewis thans zijn lastgever moest uitnoodigen al de terreinen door een Berlijnsch makelaar te doen aankopen.

„Dat zal dadelijk geschieden”, antwoordde Charly Brand, „binnen vier-en-twintig uren zullen wij daar mede een aanvang maken”.

De huisjesmelker wilde nog een privaat-gesprek met hem aanknoopen, maar dat werd hem niet toegestaan en hij vertrok dus. Onmiddellijk daarna telefoneerde Charly naar een der voornaamste makelaars in huizen, Morchel genaamd, en verzocht hem, voor een grooten verkoop van terreinen bij hem te komen.

Reeds een uur later was de makelaar aanwezig, en nadat hij had plaats genomen, begon Charly:

„Ik hoop, dat het u bekend is, dat ik lid der firma ben van het voornaamste Engelsche advocatenkantoor Lewis en Cie. te Londen. Wij vertegenwoordigen de rijkste financiers van Engeland en voornamelijk zijn wij de rechtsgeleerde adviseurs van den u zeker welbekenden Engelschen Lord Clarence Beit.”

Bij den naam Beit spitste de makelaar zijn ooren en vroeg:

„Is dat de beroemde mijnheer Beit, die de uitgestrekte diamantvelden in Afrika bezit?”

„Dezelfde, mijnheer Morchel, en zijn Lordschap bevindt zich zelfs hier in het hotel „Adlon” en heeft mij medegenomen als zijn advocaat voor het tot stand brengen van een groote onderneming, die zijn Lordschap hier in Berlijn wil oprichten en daarvoor heb ik u noodig.”

„Het is vlelend voor mij, dat u mijn diensten noodig hebt”, zei de ander.

Charly Brand bladerde in een akte, die Raffles voor hem had opgesteld en waarin eenige punten opgetekend stonden, waarnaar hij zich moest gedragen om geen bokken te schieten.

Na eenige oogenblikken zei hij:

„Het is er om te doen voor zijn Lordschap een groot terrein te Berlijn aan te koopen, voor een bedrag van 20 à 30 millioen mark. Hij wil echter alleen terreinen hebben, die aan den Kurfürstendamm zijn gelegen. Zijn Lordschap is van meening, dat er in de eerstvolgende tien jaren in die buurt vele nieuwe straten aangelegd zullen worden en dat die terreinen wel dra de dubbele waarde zullen krijgen.”

De makelaar, een zeer respectabel en eerlijk man, antwoordde:

„Ik deel uwe meening niet geheel, mijnheer. Misschien zullen ze binnen tien jaar vijftig procent in waarde stijgen.”

„Wel”, zei Charly Brand. „Ik zal u nu naar zijn Lordschap brengen. Hij zal u wel opdragen, om met de eigenaars dier terreinen van den Kurfürstendamm tot de Hallenseeër-brug te onderhandelen.”

Het werd den makelaar groen en geel voor de oogen, toen hij aan de uitgestrekte terreinen dacht, die hij zou moeten koopen en waaraan voor hem een enorme provisie te verdienen viel.

Charly Brand stond op en ging met den makelaar naar de vorstelijke vertrekken, die Raffles bewoonde.

Raffles ontving de heeren vriendschappelijk en gaf den makelaar de opdracht om de terreinen te koopen.

Nog nooit had deze zulk een opdracht gehad, als de schatrijke Engelschman hem had verstrekt met de eenvoudige woorden:

„Koop de terreinen en geef mijn advocaat koop-prijs, grootte en ligging nauwkeurig op; daarna zal

ik u een chèque voor het bedrag der koopsom op 'de Duitse Bank ter hand stellen'.

Reeds dienzelfden namiddag ging de makelaar zijn maatregelen nemen.

Na verloop van eenige uren wist hij reeds, dat er iets uitgelekt moest zijn van de speculaties van den Engelschman, want alles was sedert een paar dagen in handen van een nieuw opgerichte maatschappij gekomen.

Deze Maatschappij bestond uit lieden, die de makelaar zeer goed kende; het waren de huisjesmelkers.

Zooals men wel vermoeden kon, ontvingen architect Barrikoff en de huisjesmelker Lehr den makelaar met uitgestreken gezichten en deelden hem mede, dat zij volstrekt niet van plan waren, de terreinen, die zij eerst pas hadden aangekocht, weer van de hand te doen.

Den volgenden morgen begaf de makelaar zich weer naar Charly Brand en sprak hem aan met de navolgende woorden:

„Vergeef het mij, mijnheer de advocaat, maar wij zijn op een bezwaar gestuit, waardoor misschien van de heele zaak niets terecht komt.”

Daarop deelde hij hem mede wat Charly Brand reeds lang wist en besloot met de woorden:

„Als zijn Lordschap nu toch nog genegen is de terreinen te koopen, dan zal hij een vreeselijk hoogen prijs moeten betalen. Het zal inderdaad raadzaam zijn, van den koop af te zien.”

Charly Brand vond het nu het beste om den makelaar naar Raffles te brengen.

Deze speelde zijn rol meesterlijk.

„Het komt mij voor,” gaf hij den makelaar ten antwoord, „dat ik hier te Berlijn opgelicht zal worden.”

De makelaar meende, dat de Lord het vermoeden had, dat hij ook in het komplot der huisjesmelkers zat, en daarom wilde hij het hem duidelijk maken, dat hij er geen schuld aan had.

Raffles vroeg hem:

„Zoudt u mij dan ontraden de terreinen te koopen?”

De makelaar was een eerlijk en betrouwbaar mensch. Hij begreep zeer goed, dat wanneer hij den Lord den koop ontried, hij de enorme provisie zou verliezen.

Maar zijn eerlijk karakter zei hem, dat hij den Engelschman den koop ontraden moest.

„Ik verzoek u om nog een laatste poging aan te wenden”, zei de heer Lewis, alias Brand:

„Schrijf de maatschappij, dat u zijn Lordschap ont-

raden zult, de terreinen aan te koopen, als zij niet binnen vier-en-twintig uren een billijker prijs willen noemen”.

„Dat zal ik doen”, antwoordde de makelaar en begaf zich dadelijk naar zijn kantoor, om den brief te schrijven.

De huisjesmelkers trokken lange gezichten, toen zij dezen brief ontvingen; vooral Barrikoff maakte zich driftig en riep:

„In geen geval kunnen wij de terreinen behouden, want wat zullen wij er mede beginnen; wij moeten onzen eisch dus veel lager stellen.”

„Ik denk er niet aan,” riep Lehr. „Ik blijf bij mijn eisch en weet bepaald, dat de Engelschman wel toe-happen zal”.

„Je bent niet goed bij het hoofd”, antwoordde Barrikoff; „je schijnt te vergeten, dat wij millioenen in de waagschaal stellen.”

„Dat weet ik even goed als gij”, antwoordde Lehr en keek zijn compagnon aan. „Jij bent nog nooit tot een besluit kunnen komen, maar nu laat ik mij niet door je overreden.”

„Wat blijft?” riep Barrikoff. „Wil je mij voorschrijven, hoe ik handelen moet? Wie anders dan ik heeft het geld bijeengebracht, dat er noodig was om de terreinen te kunnen koopen?”

„Ik heb dat gedaan en heb het den advocaat Lewis ter hand gesteld. Zonder dit geld zou er nooit iets van de zaak gekomen zijn en ik geloof, dat geen van je allen den moed zou gehad hebben, zulk een hoog bedrag aan den man vooruit te betalen.”

„Dat zijn allemaal uitvluchten”, riep Barrikoff, die geen tegenspraak kon dulden.

„Wat, meen je dat dit slechts uitvluchten zijn?”

„Natuurlijk, jouw vijfmaal honderdduizend mark beteekenen niets tegenover de millioenen, die ik van de Bank gehaald heb”.

„Jawel, maar jij hebt de terreinen ook in handen.”

„Zwijg toch, Lehr! Wat kunnen wij anders met de terreinen doen dan ze weer verkoopen? Als dat ons niet gelukt, dan hebben wij een strop!”

„Welnu, dan hang je je er maar aan op!”

Barrikoff's gezicht werd vuurrood.

„Wilt ge ons ook nog beleedigen?”

„Wind je maar niet op, Barrikoff. De hoofdzaak is, kalm te blijven en daarom zeg ik, dat wij den gevraagden prijs niet moeten verminderen. Ik heb immers zelf uit den mond van den Engelschman gehoord, dat ook hij ruimschoots wil verdienen. De Lord doet wat

hij zegt en hij zal niet onnoozel genoeg zijn om de provisie zijn neus te laten voorbijgaan."

„Het beste zal wel zijn, dat wij naar „Hotel Adlon” gaan om daar met den Engelschman te spreken”.

„Dat zal vergeefsche moeite zijn”, riep Lehr. „Hij ontvangt je waarschijnlijk niet eens”.

Intusschen zette Barrikoff zijn hoed op en riep de overige huisjesmelkers toe:

„Wie van jullie gaat mee? Ik wil nu persoonlijk met den Engelschman spreken.”

„Dat zullen wij nog eens zien!” riep Lehr, die begon te vreezen, dat Barrikoff de heele zaak zou bederven.

„Wat wilt gij zien?” vroeg Barrikoff, die in de deur bleef staan.

„Ik ga naar de telephoon en zal den advocaat verzoeken, je niet te ontvangen.”

Woedend pakte Barrikoff Lehr aan en sloeg hem met de vuist in het gezicht.

Nu volgde een formeel gevecht.

De huisjesmelkers sprongen toe om de vechtenden te scheiden. Dit gelukte eerst na eenige oogenblikken.

Barrikoff bloedde uit den neus en had een schram in het gezicht, terwijl Lehr twee blauwe oogen had.

Hij nam zijn hoed en wilde heengaan.

Zijn compagnons hielden hem terug en brachten hem onder het oog, dat van de heele zaak op deze manier niets tot stand zou komen.

Door de bemoeiingen der compagnons gelukte het eindelijk, ze weer te verzoenen.

De meening van Lehr had de overwinning behaald, doordat ook de overige huisjesmelkers tot de overtuiging kwamen, dat het beter was, voorloopig niets van den prijs af te laten en stilletjes af te wachten wat de Engelschman zou doen.

ACHTSTE TOOFDSTUK.

Een redder in den nood.

Voor de weduwe van geheimraad Schöller was het een zeer treurige morgen, toen de verkoop van haar huis zou plaats vinden.

Zij zat aan de koffietafel tegenover haar dochter Edith, zonder dat een van beiden een woord sprak, maar beiden dachten over hetzelfde onderwerp na.

Wie zou toch de vreemdeling geweest zijn, die hen op den Kurfürstendamm had toegesproken en nieuwen moed bij hen had opgewekt.

Maar geen van beiden had het na dien dag gewaagd om daar verder over te praten, omdat zij niet konden gelooven, dat hij zich hun lot zou aantrekken.

Maar toch...

De beide vrouwen konden de gedachte niet van zich afwenden, dat de vreemdeling misschien toch waarheid had gesproken en nu nog op het laatste oogenblik als hun redder zou verschijnen. Er werd gemorfeld. Beide vrouwen schrikten op.

Eenige oogenblikken later verscheen het dienstmeisje en bracht een brief.

„Ik dank je wel, Minna”, zeide de weduwe en legde den brief ongeopend naast zich op tafel.

Het scheen haar dochter Edith op dit oogenblik eveneens onverschillig wie dien brief geschreven had.

Zij keek naar de klok en daar het acht uur was en hun huis om tien uur verkocht zou worden, kon zij gemakkelijk berekenen, dat zij met haar moeder slechts nog twee uren eigenaressen van het huis zouden zijn.

Sprakeloos en diep bedroefd bleven beide dames aan de koffietafel zitten, nu en dan eens naar den brief kijkend, die nog steeds ongeopend op tafel lag en die hun scheen toe te roepen:

„Opent mij toch maar eens, opdat ge iets naders weet!”

Maar zij openden hem niet en bleven als gehypnotiseerd door hun verschrikkelijk noodlot: het verlies van hun klein vermogen.

Toen de klok negen uur sloeg, zei moeder: „Wij moeten nu spoedig naar een ander huisje omzien”.

Zij had intusschen den brief opgenomen en las op de keerzijde: „hotel Adlon”.

Onwillekeurig opende zij den brief, omdat zij dacht, dat een vroegere vriend van haar man in het hotel was afgestapt en haar wenschte te spreken.

Nauwelijks had zij den brief gelezen of haar geelaatstrekken veranderden. Haar dochter, die dacht, dat haar moeder onwel was geworden, sprong op.

De moeder toonde haar den brief en sprak:

„Dat is een wonder — Edith! — lees den brief!”

Het meisje nam dien aan en las:

„Waarde mevrouw!

Ik hoop, dat gij u den onbekende zult herinneren, die u eenige dagen geleden aan den Kurfürstendamm gesproken heeft.

Ik heb mij in dien tusschentijd geheel op de hoogte doen brengen en zal om half tien met mijn rijtuig bij u zijn om met u naar de verkooping van uw huis te gaan en dien verkoop tegen te houden.

Ik groet u intusschen met de meeste hoogachting.
De Grote Onbekende.”

Dat was een eigenaardige brief, een brief zonder handteekening!

Er was iemand gekomen, die, zonder zijn naam te noemen hen helpen wilde om hun kapitaaltje te redden.

Zouden er dan waarlijk nog wonderen gebeuren?

Het was iets geheimzinnigs. De onbekende scheen hen als door den hemel gezonden.

De beide dames letten er niet op, dat de klok half tien sloeg.

Nauwelijks had dit uur geslagen of er werd gescheld.

De beide vrouwen keken ademloos naar de deur,

totdat het dienstmeisje binnenkwam en mededeelde, dat de heer, die hen des morgens geschreven had, hen wenschte te spreken.

„Laat dien heer in het salon gaan.”

Steunend op den arm harer dochter ging de oude vrouw eveneens daarheen en vond daar Raffles, die, staande en door de zon beschenen, een briging maakte.

De oude dame ging naar hem toe, reikte hem de hand en zei:

„De wonderen zijn de wereld nog niet uit, mijnheer. Zou ik uw naam mogen weten?”

„Mevrouw”, antwoordde Raffles, „het spijt mij wel, maar ik mag u thans mijn naam niet noemen. Ik

geloof ook niet, dat het iets aan de zaak afdoet, omdat ik niet naar hier gekomen ben om iets van u te verlangen, maar alleen om u van dienst te zijn”.

„U bent zeer geheimzinnig en ik zou zeker bang voor u zijn, als het plan niet was om ons te helpen”.

Raffles keek op zijn horloge en zei:

„Mevrouw, mag ik u er op attent maken dat onze tijd kostbaar is? Ik zie, dat ge uw morgenjapon nog aan hebt en daar wij geen oogenblik te verliezen hebben, verzoek ik u om zonder van kleding te verwisselen, met mij mede te gaan.”

En dat gebeurde toen.

NEGENDE HOOFDSTUK.

De verkoop.

In de groote zaal, waar de verkoop van het huis van mevrouw Schöller zou plaats hebben, waren de huisjesmelkers op het afgesproken uur samen gekomen en verheugden zich reeds over den buit, die hun in den schoot zou vallen.

De afslager las, met den hamer in de hand, het rechterlijk vonnis voor en begon toen met den verkoop.

Bij de eerste en tweede veiling kwam geen hooger bod dan juist het bedrag, dat als hypotheek op het huis lag.

De afslager hief voor de laatste maal zijn hamer op, om zoo mogelijk nog een laatste bod te hooren en om het huis daarna aan den hoogstbiedende te gunnen, toen opeens de deur geopend werd en de oude dame binnenkwam in gezelschap van een vreemd, elegant gekleed heer, die reeds bij het binnenkomen riep:

„Wacht nog een oogenblik, ik wil nog een bod doen!”

Verwonderd keken de huisjesmelkers naar den vreemdeling, toen deze het bedrag der achterstallige rente op de tafel legde en daardoor den verkoop nog in het laatste oogenblik tegenhield.

De compagnons keken hem woedend aan, toen hij, zonder in het minst op hen te letten, de oude dame weer naar de deur begeleidde.

Zonder zijn naam te noemen, was hij in haar huis gekomen en was met haar naar de verkoop gegaan.

Thans ging hij met zijn auto naar een notaris en deelde hem mede, dat hij het restant der koopsom, die de weduwe nog schuldig was, wenschte te betalen, opdat er geen schulden meer op het gebouw zouden rusten.

De notaris meende, dat hij daarvoor een schuldbekentenis zou verlangen.

Maar de vreemdeling wenschte dat niet en zei:

„Ik verlang geen schuldbekentenis van de weduwe,

want ik ben er van overtuigd, dat zij mij de rente, als ik die verlang, wel op tijd zal betalen.

Overigens, mijnheer de notaris, heb ik geen recht meer op het geld, dat ik aan de weduwe gegeven ter nakoming van hare verplichtingen.

De overtuiging, dat ik het voor een eerlijke zaak besteed heb, is mij voldoende.”

Noch de notaris, noch de oude dame begrepen, wat hij met deze woorden bedoelde.

Maar Raffles wist het wel.

Het geld, dat hij voor de weduwe betaalde, was een gedeelte van de één millioen tweemaal honderd vijftig duizend mark, die hij van de huisjesmelkers ontvangen had. Vijfmaal honderdduizend mark als voorgeschoten provisie aan Lehr; zevenmaal honderdvijftigduizend mark aandeel in de winst op het verkochte terrein van de danseres.

De notaris keek Raffles aan en wist niet wat hij zeggen zou.

Zenuwachtig trommelde hij met zijn vingers op het schrijfbureau en zei eindelijk:

„Hoe edelmoedig u ook is, mijnheer, ben ik als Pruisisch notaris toch gedwongen, informaties in te winnen omtrent de personen, die voor mij verschijnen, en mag geen zaken doen voor hen, die niet toonen kunnen, dat zij betrouwbaar zijn.

Daarom verzoek ik u mij zodanige dokumenten te toonen, dat ik de akte tusschen u en de weduwe gereed kan maken.”

Toen Raffles deze woorden hoorde, begon hij te lachen en zei:

„In den Pruisischen staat schijnt men er vreemde wetten op na te houden. Ik ben immers niet van plan, iets te koopen, maar wil enkel mevrouw Schöller behulpzaam zijn, om gered te worden uit de handen der huisjesmelkers.

Ik geloof dat het om het even is, of u mijn naam kent of niet”.

„Ja — maar”, antwoordde de notaris, „mevrouw Schöller moet u een schuldbekentenis geven en daarop moet uw naam vermeld worden”.

„Dat kan niet”, antwoordde Raffles, „ik verlang immers geen schuldbekentenis.

Ik geef mevrouw Schöller het geld cadeau; zij moet de hypotheekschuld over het huis betalen er daarmee is de zaak afgedaan”.

„Dat kan,” antwoordde de notaris en zich tot de weduwe wendend, vroeg hij:

„Hoe denkt u daarover, mevrouw?”

De oude dame was geheel onthutst.

Zij wist niet, wat zij van het geval denken moest.

„De geheele zaak schijnt mij vreemd toe, mijnheer de notaris. Ik heb niet de eer, dezen heer te kennen en weet niet, waaraan ik dit verdien”.

Raffles scheen zijn geduld te verliezen en zei:

„Met al deze redeneeringen komen wij niet verder en ik geloof, dat niemand in de wereld het recht heeft mij te vragen wat ik met mijn geld doen wil.”

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en legde tachtig duizend mark aan banknoten op de tafel neer.

Daarna stond hij op, maakte een buiging voor de weduwe en zei:

„Hier zijn de ontbrekende tachtig duizend mark. Ik stel ze den notaris ter hand, opdat hij de zaak, uw huis betreffende, in orde kan brengen.

Ik maak op het geld geen verdere aanspraak, maar stel tot voorwaarde, dat u de rente daarvan ieder jaar tegen Kerstmis moet beschikbaar stellen voor arme kinderen.

Onder deze voorwaarde meen ik, dat u het geld gerust kunt aannemen en — om verdere redeneering te voorkomen, zeg ik u nu adieu en zal de eer hebben u van uit Londen mede te deelen, met wien u te doen hebt.”

Hij maakte thans een buiging voor den notaris en nog vóór dat deze den tijd had, hem de hand te reiken, was hij verdwenen.

Eenige minuten lang keken de notaris en de weduwe hem na.

„Wie zou die vreemdeling toch zijn?” vroeg de notaris eindelijk.

Maar de weduwe kon hem geen antwoord geven.

...

Het zou een onaangename dag voor de huisjesmelkers worden.

Toen zij van het gerechtsgebouw op het kantoor van Barrikoff kwamen, vonden zij daar een brief van den advocaat Lewis, die gericht was aan Lehr en luidde als volgt:

„Zeer geachte mijnheer Lehr!

Ik verzoek u dringend om dadelijk bij mij te komen, omdat de geheele zaak dreigt in duigen te vallen.

Hoogachtend,

LEWIS.”

De huisjesmelker reed dadelijk in zijn auto naar „hotel Adlon”. Daar deelde Charly Brand hem mede, dat de makelaar Morchel voor eenige uren bij Lord Clarence Beit gekomen was en hem ontraden had, terreinen aan den Kurfürstendamm te koopen, omdat de prijs veel te hoog opgedreven was.

Toen Lehr dit hoorde, werd hij bleek en zei:

„Dat zou gekkenwerk zijn, alles zou in duigen vallen, — wat is daaraan te doen?”

Charly Brand haalde de schouders op.

„Daarop kan ik u geen antwoord geven. Ik wil nog eens probeeren om den Lord tot andere gedachten te brengen, maar ik geloof niet, dat er iets aan te doen zal zijn.”

„Ik zou den makelaar Morchel wel willen wurgen”, riep Lehr. „Hij is zoo dom als een ezel; niemand kan met hem opschieten; om provisie geeft hij niets.

„Hoe bent u toch aan dien man gekomen?”

„Ik ken hem niet eens”, antwoordde Charly Brand onverschillig. „De directeur van het hotel heeft hem aanbevolen.”

De huisjesmelker stond op en liep het vertrek op en neer.

Eindelijk bleef hij staan en vroeg:

„Wilt u het niet nog eens probeeren? U hebt toch grooten invloed op den Lord. Misschien gelukt het u nog de zaak in orde te brengen, als wij den koop-prijs iets verminderen”.

„Beloven kan ik u niets, maar probeeren wil ik wel”, antwoordde Charly Brand.

Dit scheen den huisjesmelker weer vroegen moed te geven.

Dienzelfden avond ontving de makelaar van de huisjesmelkers een brief, waarin zij den koop-prijs van de terreinen veel lager stelden, maar die toch nog hoog genoeg was om hun een aanzienlijke winst te verschaffen.

Toen de makelaar in het hotel kwam, vernam hij, dat lord Clarence Beit en mr. Lewis een uur te voren afgereisd waren.

Zij hadden een brief voor hem achtergelaten, luidende als volgt:

„Zeer geachte heer Morchel!

Ingesloten ontvangt u vijfduizend mark voor uwe moeite.

Ik verzoek u om den heeren compagnons mede te deelen, dat het mij hoogst aangenaam was hen eens flink te kunnen beetnemen.

Hoogachtend,

LORD CLARENCE BEIT.”

... ..
Den volgenden morgen ontvingen de huisjesmelkers van den makelaar de mededeeling, dat er verder niets van de zaak kon komen, omdat de Lord, door hun te

hooge eischen eenvoudig naar Londen teruggekeerd was.

De huisjesmelkers begonnen vreeselijk te razen en te tieren, toen zij den inhoud van den brief gewaar werden, want nu zaten zij met de terreinen opgescheept.

Zij hadden hun gezamenlijk vermogen daarin gestoken en wisten niet hoe zij er weer af zouden komen.

Maar de hun nog overgebleven hoop werd geheel de bodem ingeslagen, toen de architect Barrikoff een telegram uit Londen ontving van den volgenden inhoud:

„Het doet mij groot genoegen dat ik jullie eens flink in de luren gelegd heb en hoop dat deze les vruchten mag dragen.

JOHN C. R. LES,
(alias Clarence Beit).”

Door een sneeuwstorm overvallen.

Op Kerstmorgen van het jaar 1886 vertrok ik te ongeveer tien uur van Indian Head, Manitoba, Canada, met Harer Majesteits mail, voor een reis van vijftig mijlen. Het was een bar koude morgen, 30 graden onder nul. Ik was zoowat een dag onderweg, toen ik mij erg slaperig begon te gevoelen, en zoo besloot ik, een eindje te gaan loopen. De storm was zoo in hevigheid toegenomen, dat ik geen twintig el voor mij uit kon zien, maar ik hield het spoor, totdat mijn slede omviel. Ik wierp mijn handschoenen in de slede en richtte deze weer op; de teugels hingen los van voren.

Toen ik er weer in wilde stappen, sloegen de ponies op hol en lieten mij staan zonder handschoenen. Ik liep ze een tijd na, totdat de koude mij scheen te bedwelmen; ik moest een uur gaan liggen, eer ik weer verder kon gaan; toen ik dat deed, waren mijn beide handen stijf bevroren.

De sneeuwstorm bedaarde en toen ik mijn oogen, die door de sneeuw bevroren waren, ontdooid had, zag ik op ongeveer een mijl afstands van het spoor een hut staan. Ik begaf mij derwaarts, maar het ongeluk verbeidde mij. Toen ik de hut bereikt had, bleek zij onbewoond te zijn, en mijn handen waren zoo bevroren, dat ik geen vinger kon verroeren om binnen te komen, en zoo ging ik maar in een schuur zitten om te overwegen wat het beste was om te doen.

Daar ik begreep, dat ik verloren was, als ook mijn voeten bevroren, was ik wel verplicht om te loopen. Ik zag op ongeveer twee mijlen afstands van de plek, waar ik mij bevond, een andere woning op de prairie, die ik kende, en ik begon er mij zoo goed en zoo kwaad als het ging heen te begeven, maar ook daar wachtte mij het ongeluk. Ik was nog maar halfweg, toen de sneeuwstorm weer opstak, zoodat mijn oogen bevroren en ik bijna geheel verkleumd werd. Ik draaide den storm mijn rug toe en trachtte op mijn schreden terug te keeren, maar de sneeuw had mijn spoor geheel en al bedolven en ik was verloren, naar ik meende.

Ik liep voort, met pijn over mijn geheele lichaam en een knagenden honger, maar ik durfde niet te gaan slapen, daar ik wist, dat dit mijn dood zou zijn; doch ik kon niets zien. Toen de nacht viel, bedaarde de sneeuwstorm, maar nu het zoo donker was, hielp mij

dat ook al niet veel. Ik wist, dat ik moest loopen of sterven.

Honger en dorst lijdende, at ik een weinig sneeuw, maar telkens als ik er wat van at, ontvelde het mijn lippen. Ik liep zoolang voort totdat ik geheel was uitgeput; wel twintig maal viel ik, soms zeven of acht voet diep, en dan duurde het eenigen tijd, eer ik weer op de been was, daar ik mijn handen niet kon gebruiken en bang was, dat zij breken zouden; ook mijn ellebogen begonnen door de vorst en door het vallen pijn te doen. Eens of tweemaal volgde ik een schitterende ster, denkende, dat het een licht in een hut was; zij scheen op gelijke hoogte met de sneeuw te staan.

Ik had zoowat tot middernacht geloopt, toen ik in een droge rivierbedding viel, wel tien voet in de sneeuw. Daar dacht ik mij te kunnen nederleggen en sterven. Ik had een Schotschen herdershond bij mij, die dicht op mij kroop en mij verwarmde. Ik geloof, dat ik nog maar even geslapen had, toen de hond zoo begon te janken, dat ik er wakker van werd. Ik was erg stijf en had meer dan een uur noodig om tegen den oever op te klimmen. Toen ik boven was, bevond ik mij op de open vlakte. Mijn hond was weg. De maan scheen en ik liep op een woud toe, dat mij een weinig tegen de kou beschutte. Ik had nu een nijpenden honger, daar ik in geen twintig uur iets gegeten had, en ik moest de bevroren sneeuw van de boomen afbijten, alhoewel het mijn lippen ontvelde.

Daarop ging ik weer wat liggen. Plotseling kwam mijn hond terug en het deed mij veel genoeg hem terug te zien, daar ik alles beter vond om samen mee te sterven, dan alleen dood te gaan. Hij liet mij weer alleen in den nacht, zijn pooten waren aan het bevroren en hij huilde van de pijn, maar toen het weer licht werd, kwam hij bij mij terug en ging naast mij liggen, alsof hij dood was.

Ik volgde een wagenspoor en dacht, dat ik wel de een of andere hut zou vinden. Ik liet mijn hond achter, denkende dat hij dood was. Het spoor liep dood en nu kwam eerst mijn ware beproeving. Ik moest mij door het bosch heen werken, dat jaren geleden door een prairiebrand was verwoest; de boomen, die omgevallen en niet verbrand waren, lagen op den grond, zoodat ik

er over heen moest klimmen, dikwijls vallende en dan met groote moeite weer opstaande.

Eindelijk kwam ik weer op de vlakke, maar de sneeuwstorm was nu heftiger dan ooit en de temperatuur 40 graden onder nul. Na ongeveer een mijl gelopen te hebben, kwam ik bij een hooischuur. Denkende, dat er nu wel een hut in de buurt zou zijn, maar niets vindende, ging ik naast de schuur liggen. Ik denk, dat het toen zoowat zeven uur zal zijn geweest.

Na een tijdje gelegen te hebben, vond ik, dat ik nu maar naar mijn hond moest terugkeeren om met hem in het bosch te sterven. Ik had nog geen drie kwartier van mijn weg afgelegd, of hij kwam mij al tegemoet, vroolijk blaffende. Ik volgde hem door het bosch, totdat wij bij een steilen heuvel kwamen, waar het mij onmogelijk was om tegen op te loopen; maar de hond bleef pogingen aanwenden om mij aan te zetten.

Ik kroop op mijn ellebogen de hoogte in, daar ik bang was, dat mijn handen zouden breken. Ze waren net glas. Ik had zoowat veertig el afgelegd, terwijl de hond mijn gelaat lekte, toen ik weer twintig el naar beneden gleed. Het heeft zeker wel een half uur geduurd, eer ik boven was, maar toen ik er eenmaal was — o, welk een vreugde, een hut te zien en menschen er in.

Nadat ik eenigen tijd in de warmte had doorgebracht, was ik hulpeloos, maar weldra begreep ik, dat ik moest trachten, mijn handen en armen te redden. De menschen waren erg goed voor me en deden al het mogelijke om mij te helpen; ze gaven me een kom koud water, waar ik mijn handen twaalf uur in hield. Het ijs kwam er in klompen af, maar het gaf niets. De goede vrouw voerde mij en trachtte mijn pijn zooveel mogelijk te verzachten. Mijn oogen waren ook vreeselijk togetakeld; zij legde er koude theebladeren op, waardoor zij mij veel pijn bespaard heeft, geloof ik.

Zij trokken zoo spoedig mogelijk mijn kousen en laarzen uit en sneden in mijn voeten om het bloed er uit te laten loopen. Nadat ik zoo lang mijn handen in het water had gehouden, namen zij mij op en legden mij te bed bij de kachel, en wikkelden mijn handen in doeken met petroleum. Zij konden dien dag niet om een dokter sturen, daar de sneeuwstorm te hevig woedde. Nadat ik twee dagen in dien toestand had doorgebracht, kwam de dokter. Hij zei, dat hij mij hier niet kon helpen, maar dat ik mij naar Quapelle moest begeven, op ongeveer twintig mijlen afstands.

Mijn vriend reed mij naar Indian Head, maar ik leed

verschrikkelijke pijnen, daar hun slede niet groot genoeg was, dat ik er lang uit in kon liggen. Hier nu brachten andere vrienden mij naar het hotel en voerden mij, terwijl weer anderen een bed kochten en dat met een veeren matras en kussens op de slede legden en mij mijn reis deden vervolgen.

De volgende tien mijlen reisde ik geriefelijk, en toen bereikte ik Leeland Hotel, waar zes mannen mij in een deken de trap opdroegen. Zeven dagen lag ik daar plat te bed. Dokter Edwards en de directeur van het hotel deden al het mogelijke voor mij. De studenten kwamen na hun college-uren dikwijls bij mijn bed zitten. Dokter Edwards zeide mij, dat mijn beide handen zouden moeten worden afgezet en misschien ook nog wel een voet, en zoo vond ik het maar het best om naar het Hospitaal te gaan in Wennepeg.

Den 3en Januari vertrok ik te half vier in den morgen en ik kwam 's avonds te half zeven te Wennepeg aan; ik werd met een brancard van het station gehaald en was tegen zeven uur in het hospitaal. Na een warm bad gekregen te hebben, werd ik te bed gelegd en ontving alle mogelijke zorgen. Er waren niet minder dan acht dokters, die naar mij kwamen zien, maar allen gaven het behoud mijner handen hopeloos op. Den 23en Januari werden zij beiden geamputeerd, twee duim ongeveer boven de gewrichten. Ik bleef elf weken te bed en de pleegzuster Reynoldes verpleegde mij al dien tijd en genas mijn armen.

Den eersten April verliet ik Wennepeg en ging in het Westen bij vrienden logeeren, totdat ik sterk genoeg zou zijn om naar huis terug te keeren. Mijn passage naar Liverpool was betaald, en den 3en Juni begaf ik mij op reis. Toen ik een afscheidsbezoek bracht aan de verpleegster, ontmoette ik een man, die al dien tijd met mij in het hospitaal gelegen had, waar zijn groote teen geamputeerd was. Hij voerde mij en sliep bij mij om mij aan en uit te kleeden. Zijn naam was Tom Collett, hij bracht hij op een Zondagavond naar den trein, en 's Woensdags kwam ik te Quebec aan. Ik logeerde met Franschen in een hotel en had het daar zeer geriefelijk.

Den volgenden morgen ging ik aan boord van de Sardinian. De kapitein zond mij een matroos om mij op te passen; die man voerde en kleedde mij en hielp mij in alles waar hij kon. Wij hadden een goede reis en kwamen goed en wel in Engeland aan, dat ik anderhalf jaar geleden verlaten had.

Een reisavontuur.

Een van de aardigste reisavonturen, die ik gehoord heb, werd mij verteld door iemand, die mij geheel vreemd was en met wien ik een belangrijken afstand per trein aflegde. Wij waren aan hetzelfde station ingestapt en deelden elkander al spoedig mede, dat het doel van onze reis voor ons beiden dezelfde stad was. Ik geloof, dat mijn medereiziger copieus gedineerd had, want zijn gelaat was nogal fleurig. Hij rookte bijzonder lekkere sigaren en was er erg royaal mede. Nadat wij een kilometer of wat te zamen gereden hadden, haalde hij een spel kaarten uit zijn zak en vroeg mij of ik ook lust had om een spelletje te doen. Ik sloeg zijn voorstel af en hij zeide glimlachend:

„Is u bang om met vreemden kaart te spelen? Nu, daar heeft u gelijk in; maar wij zullen elkander geen kwaad doen.”

Ik haastte mij hem te verzekeren, dat ik hem volstrekt niet van kwade bedoelingen verdacht, maar dat ik niet van kaarten hield.

„Dan heeft u ongelijk,” antwoordde hij; „u moet altijd vreemden wantrouwen, die kaart met u willen spelen.

„Waarom anders draagt iemand een spel kaarten bij zich dan om er mee te winnen? Neem een raad van mij aan en wees altijd op uw hoede.”

„Maar door uw eigen woorden,” zeide ik glimlachend, „zoudt u er mij toe brengen om u te wantrouwen.”

„Daar zoudt u nog zoo verkeerd niet aan doen,” zeide hij met een beteekenisvol knikje; „ik wil nu alleen om een kop koffie aan het eerstvolgende station spelen, maar ik heb wel in den trein gespeeld om hooge inzetten — en ze gewonnen ook. Vanavond ben ik evenwel goed bij kas en verlang niemands geld te winnen. Ik heb nu een kleine tienduizend gulden uit de loterij gewonnen en kan het daar wel een tijdje mee doen.”

Ik feliciteerde hem met zijn geluk en zei, dat ik wenschte, dat ik ook zoo gelukkig was geweest.

„Als het u niet meer goed zou doen dan mij, behoeft u er niet naar te verlangen,” zeide hij; „bij mij is het: zoo gewonnen, zoo geronnen; maar het is toch altijd beter om wat in je zak te hebben dan om geen stuiver

rijk te zijn om de reis te betalen, zooals het mij op dezelfde lijn overkomen is.”

„Nu,” riep ik uit, terwijl hij even met spreken ophield, „dat zal wel lastig geweest zijn.”

„Lastig,” zeide hij, „dat geloof ik. Maar een man met een hoofd op zijn romp behoeft nooit lang in de verlegenheid te zitten. Ik was geen stuiver rijk — geen cent. Ik moest bepaald in een andere stad wezen en ik had geen enkelen vriend, die mij het reisgeld wilde leenen, en daar stond ik op een avond op het perron, een kwartier voordat de trein wegreed. Wat zoudt u wel gedaan hebben?”

„Wel,” zei ik, „dat weet ik zoo niet. Als ik een horloge had gehad —”

„Maar dat had ik niet,” viel hij mij in de rede, „noch iets anders, dat den prijs van een kaartje zou kunnen opbrengen. Ik bedoel natuurlijk een kaartje eerste klas, want ik had het er nu eenmaal op gezet om eerste klas te reizen; ik reis graag eerste klasse en onder die omstandigheden was het dezelfde moeite om aan een kaartje eerste of derde klas te komen.”

„Dan was ik misschien naar den stationschef gegaan,” zeide ik, „en had hem alles gezegd; en als dat ook niet geholpen had, ja, dan had ik maar moeten blijven waar ik was.”

„En dat zou niet geholpen hebben, daar kunt u gerust op aan,” hernam hij; „stationschefs zijn zoo lief niet. Maar kom aan, ik zal het u vertellen, den een of anderen dag kan het u misschien nog eens van nut zijn, te weten hoe men ik zoo'n geval moet handelen.”

Ik knikte, ten teken dat ik luisterde, en hij begon:

„Ik behoef u niet te zeggen, hoe ik in zulke omstandigheden geraakt was; speculatie-mannen verkeerden vaak in zoo'n toestand. Maar wij redden er ons altijd op de een of andere manier uit, en dat deed ik dezen keer ook.

Toen ik op het station aankwam, stond daar de trein al te wachten; de locomotief stond een eindje verderop te sissen en te blazen. Enige passagiers hadden reeds plaatsgenomen, maar de meesten liepen nog op en neer, of dronken een glaasje ten afscheid met hun vrienden of keken naar de boekenstalletjes.

„Hoe benijdde ik den schunnigste van allen, wanf

wie hij ook mocht zijn, hij had tenminste zijn kaartje, en ik kon er geen krijgen. Als de trein direct was doorgegaan, dan zou ik wel plaats genomen hebben en er even vóór het eindstation zijn uitgesprongen.

„Maar ik wist, dat onderweg de kaartjes opgehaald zouden worden, dat zou dus niets geholpen hebben. Als de trein de geheele reis door dezelfde machine was getrokken, dan zou ik wel op den tender zijn gekropen en mij tusschen de kolen verscholen hebben, zooals ik nog eens over een afstand van honderd kilometer heb gedaan, maar ik wist, dat van locomotief zou veranderd worden, en dat ging dus ook niet.

„Op het perron zag ik iemand loopen, dien ik kende, maar daar hij een dominee was, die altijd preekte tegen ons soort menschen, begreep ik wel dat die mij niet van nut zou zijn. Maar toch kon ik niet goed uit zijn buurt blijven: ik mag wel zeggen, dat het een voor gevoel was, dat hij mij uit de moeilijkheid zou helpen.

„Het werd tijd. U weet natuurlijk wel, hoe druk het aan de stations is, als er een expres vertrekken zal. De machine kwam aanrijden en werd aangehaakt; de kruiers vlogen met hun bagage over het perron; de passagiers verlieten de wachtkamers en boekenstalletjes en verdrongen zich voor de portieren der wagens; de dominee ging alleen in een compartiment zitten en ik liep op het donkerste gedeelte van het perron heen en weer. Nog vijf minuten!

„Ik bleef een oogenblik stilstaan voor een kamertje, waar ik beambten in en uit zag gaan, en vroeg mij al af of een hunner mij misschien voor niets zou laten meerijden, als ik hem iets nieuws vertelde, toen er plotseling een schitterend idee in mij opkwam. Dat was het! De deur van het kamertje stond half open, zoodat ik kon zien dat er niemand in was en dat er verschillende uniformjassen en -petten van de beambten aan den muur hingen.

„Ik keek het perron langs: elke spoorbeampte scheen slechts oog voor zijn werk te hebben — niemand keek mijn kant uit. In een oogenblik stond ik in het kamertje, trok een uniformjas aan en zette een pet op, die mij prachtig paste, en was weer buiten. Er was geen tijd om na te denken, en dien had ik ook niet nodig, want mijn plan was al gemaakt; ik duwde de menschen met het air van een beampte opzij, stak mijn hoofd door het raampje van de coupé waarin de dominee zat, en riep: „Kaartjes, als het u belieft!” — De oude heer zat in een boek te lezen; hij keek op, zette zijn bril wat hooger op zijn neus en riep uit: „Hé, dat was ik heelemaal vergeten.” Hij gaf mij zijn kaartje, dat ik kalm in

mijn zak stak, en ik wilde al weggaan, toen de oude heer mij toeriep: „Dat is zeker een nieuwe maatregel, om de kaartjes bij het vertrek op te halen, nietwaar?”

„Ja, mijnheer,” antwoordde ik, mijn hand aan de klep van mijn pet brengende, „pas sedert een maand ingevoerd.”

„Zoo,” zeide hij en begon weer in zijn boek te lezen.

„Op dit oogenblik begon de bel te luiden en de conducteurs riepen: „Niemand meer mee?” Maar ik had nog tijd genoeg. Ik rende terug naar het kamertje, maar o wee! daar stond een beampte naar zijn jas en zijn pet te zoeken.

„De man vloekte verschrikkelijk. Ik stond achter de lange dubbele ladder, die men gebruikt om de lampen schoon te maken, deed de uniformjas uit en zette de pet af, gooide ze op den grond, zette mijn hoed op en rende over het perron alsof ik juist uit de wachtkamer kwam. De portieren waren gesloten, maar een van de conducteurs, die mij zag, riep mij toe: „Gauw, mijnheer, hier, of u komt te laat!” Hij opende een portier en duwde mij in den waggon, juist op het oogenblik dat de locomotief floot en de trein zich in beweging zette. Ik zat in de coupé van den dominee. Er zat iemand anders in en ik gevoelde mij niets op mijn gemak. Ik dacht volstrekt niet, dat hij mij herkennen zou, maar ik had toch een gevoel over mij, dat mij deed wenschen dat de conducteur mij maar in een andere coupé mocht hebben gestopt. Er was nu echter niets meer aan te doen en ik besloot onmiddellijk poolshoogte te nemen of er ook gevaar voor mij was. Den eersten keer, dat hij zijn boek neerlegde, hoewel er pas eenige bladen waren opengesneden, bood ik hem mijn courant aan. Hij bedankte, maar ik had het gesprek geopend en vervolgde mijn aanbod met eenige opmerkingen over het weder en zoo meer — net genoeg om te zien dat hij mijn stem volstrekt niet herkende. Ik kon niet slapen, maar ik hield mij maar of ik dat deed, en zoo reden wij voort; van weerszijden was er nauwelijks een woord gesproken, toen de trein zijn gang vertraagde, en ik wist, dat wij bij het station kwamen waar de kaartjes werden nagezien en waar de aap natuurlijk uit de mouw moest komen.

Toen de trein het perron opreed en ik den bekenden roep van: „Kaartjes gereedhouden!” hoorde, veinsde ik zeer aandachtig in mijn courant te lezen, hoewel ik in werkelijkheid één oor en oog was. Ik zag den dominee verwonderd opkijken; hij luisterde met een verbaasd gezicht en poetste zijn brilleglazen, alsof dat hem opheldering kon geven; ik twijfelde evenwel niet

of hij dacht, dat deze waarschuwing hem niet gold; althans hij zette zijn bril weer kalm op.

Op dit oogenblik stak een conducteur — ditmaal een echte, dacht ik bij mij zelf — zijn hoofd door het raampje en zeide: „Kaartjes, als 't u belieft!” Ik gaf hem het mijne, dat hij even bekeek en toen teruggaf; en daarop drukte ik mij in een hoekje, zoover mogelijk uit het licht. De oude dominee had zich natuurlijk niet bewogen.

„Als 't u belieft, mijnheer,” zeide de conducteur.

„Wat?” vroeg de dominee, zijn bril opschuivende, hetgeen een gewoonte bij hem scheen te wezen.

„Uw kaartje, mijnheer, uw kaartje, een beetje gauw als 't u belieft!”

„Kaartje, wat kaartje?” riep de dominee. „Ik heb mijn kaartje al afgegeven.”

„Niet aan mij, mijnheer,” zei de conducteur, „en er is geen andere conducteur in deze coupé geweest.”

„Maar ik heb mijn kaartje al afgegeven vóór het vertrek,” riep de oude heer. „Het is een nieuwe maatregel — pas sedert een maand ingevoerd.”

Op mijn woord, ik dacht dat ik het zou uitproeven van het lachen, zoo onschuldig zei de oude dominee dat.

„Nieuwe maatregel!” zei de conducteur, „daar weet ik niets van! Wij kijken de kaartjes hier na en halen ze aan het eindstation op.”

„Kom, wat is dat daar?” riep de stationschef, „ben je nog niet klaar?”

„Toe, mijnheer, geef me nu gauw uw kaartje,” drong de conducteur aan.

„Wat meen je toch?” vroeg de dominee, die nu boos begon te worden. „Ik heb mijn kaartje al aan een conducteur afgegeven en ik zou haast zeggen, dat je het zelf bent geweest.”

De conducteur werd nu nogmaals nijdig aangeropen en zijn antwoord deed twee of drie anderen bij het portier komen.

„Kom, wat beteekent dat gezanik?” zei een man, uit wiens toon ik een autoriteit meende te kunnen opmaken, „wat heeft dat te beduiden, conducteur?”

„Die mijnheer heeft geen kaartje,” antwoordde deze. „Hij zegt, dat hij het vóór het vertrek van den trein heeft afgegeven, en nog wel aan mij.”

„Nee, nee, dat weet ik niet zeker,” zei de oude heer. „Ik zeg alleen maar, dat ik het aan een conducteur heb gegeven, die heel veel op jou leek, en die mij vertelde dat het een nieuwe maatregel was.”

„Kom, dat zijn maar praatjes,” zei de hoofdbeampte barsch; „wij moeten uw kaartje hebben, mijn-

heer, of geld, en anders zal ik u uit den trein laten zetten. Die grappen ken ik wel.”

„Zoo, kent u die grappen wel?” zei de oude dominee. „Hier is mijn visitekaartje, mijnheer, en ik zal mijn beklag over u indienen.”

Nu, toen zij zagen wie hij was, zongen zij natuurlijk een toontje lager en werden wat beleefder; maar in dien tusschentijd waren de andere passagiers ongeduldig geworden; zij staken de hoofden uit de raampjes der portieren en vroegen wat er aan de hand was.

„Misschien kan deze heer,” — hiermede bedoelde de conducteur mij natuurlijk — „die op dat oogenblik ook in de coupé moet zijn geweest, er ons wel wat van vertellen. U hebt uw kaartje toch niet afgegeven, mijnheer, want ik heb het net nagezien.”

„Ongelukkigerwijze,” zeide de dominee, het woord nemende voordat ik kon antwoorden, „was deze heer niet in de coupé; hij stapte in, juist toen de trein begon te rijden en nadat de kaartjes waren opgehaald.”

De beambten keken elkander aan en het was hun duidelijk aan te zien, dat zij geen syllabe geloofden van wat de oude heer vertelde.

„Ik ben bang, mijnheer, dat u abuis heeft,” zei de hoofdbeampte, „en als u nu niet betaalt, zullen wij genoodzaakt zijn u voor dat bedrag op te schrijven. Wij kunnen hier niet den heelen avond blijven staan wachten, en u moet nu zelf maar weten wat u te doen staat.”

De oude heer keek nog nijdiger en, zijn beurs uithalende, riep hij uit:

„Hier is uw geld, maar u zult nog van de zaak hooren! Het is gemeene afzetterij!”

„Aan het volgende station krijgt u een kaartje,” zei de hoofdbeampte. „Ik kan nu den trein niet langer ophouden, door naar het plaatsbureau te gaan. Maar wees er van overtuigd, mijnheer, u heeft abuis, heusch. Alles klaar?”

„Abuis, meneer, abuis?!” riep de oude geestelijke uit. „Dat zullen we zien, dat zullen we zien! Ik heb maling aan je kaartje. Als ik aan mijn bestemming ben, kunt u me nog eens laten betalen, als u daar plezier in hebt. Ik geloof, dat deze maatschappij tot alles in staat is. Deze heer is mijn getuige. Mag ik u om uw visitekaartje verzoeken, mijnheer?”

De beambten verdwenen van het portier, want de fluit van de locomotief gilde, en wij reden weg.

„Wees zoo goed, mij uw visitekaartje te geven, mijnheer,” vervolgde de dominee. „Ik behoef u zeker niet

te vragen, of gij wel ooit zoo'n gemeene handelwijze hebt bijgewoond?"

„Nooit, mijnheer, het is meer dan schandel!" antwoordde ik. „Maar denkt u, dat het de moeite waard is om er werk van te maken? Het zal u nog heel wat last op den hals halen."

„Last, mijnheer! Wat geef ik daarom?!" riep de oude heer driftig uit. „Het is mijn plicht om zoo'n behandeling aan de kaak te stellen; en ik zal het doen ook. Ik zal u zeer verplicht zijn, als u mij uw visitekaartje wilt geven, mijnheer."

Ik begreep, dat het gevaarlijk zou zijn, niet aan zijn verzoek te voldoen. Daarom gaf ik hem mijn sympathie te kennen en stelde hem het kaartje ter hand van een kennis van me, een buitenlander, dat ik gelukkig in mijn zak had. Daarop scheen de oude heer over de hem aangedane belediging te zitten mijmeren en sprak hij haast geen woord meer. Toen wij aan het volgende sta-

tion kwamen, bracht de conducteur hem zijn spoorkaartje, dat hij aannam zonder een woord te zeggen, en aan het daaropvolgende station stapten wij beiden uit. Ik zag, dat zijn rijtuig op hem stond te wachten, en ik twijfel niet of mevrouw de domineesche wist alle bijzonderheden, vóór er een uur verlopen was. Wat mijn kennis betrof, wiens kaartje ik had afgegeven, ik ben nooit te weten gekomen of de dominee hem heeft trachten uit te vinden of niet. Nu, vindt ge dat niet handig gedaan van mij?" aldus besloot mijn reisgezel zijn verhaal.

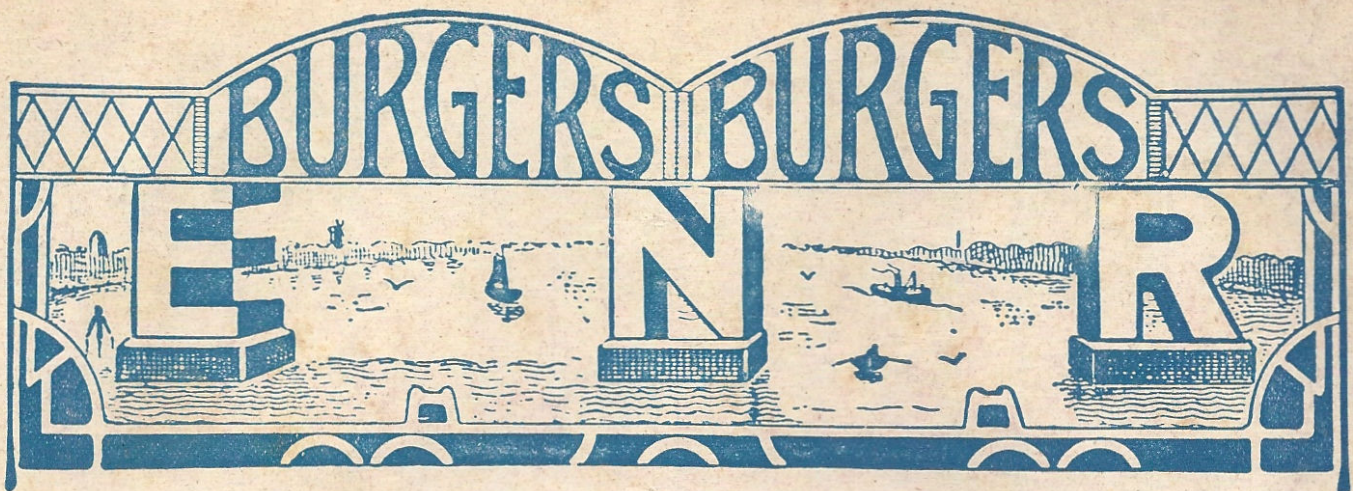
„Ik vind het bepaald oneerlijk," antwoordde ik openhartig, „tenzij gij den dominee de schade vergoed hebt."

„Dat heb ik gedaan," zeide hij. „Ik heb den ouden heer een postwissel gestuurd. Ik ben een avonturier, dat is waar, maar ik ben als goud zoo eerlijk."

De volgende aflevering (No. 104) bevat:

„Een gestrafte meisjesgek”.

HET IS GEEN KUNST

klanten te krijgen, want voor iets nieuws
zijn altijd afnemers te vinden, maar om
meer dan

➔ **40 JAREN LANG** ➔

klanten te behouden, dat is de kunst en
het bewijst dat het artikel goed is.

BURGERS E. N. R.

rijwielen hebben 40 jaren hun roem
gehandhaafd en vermeerderd.